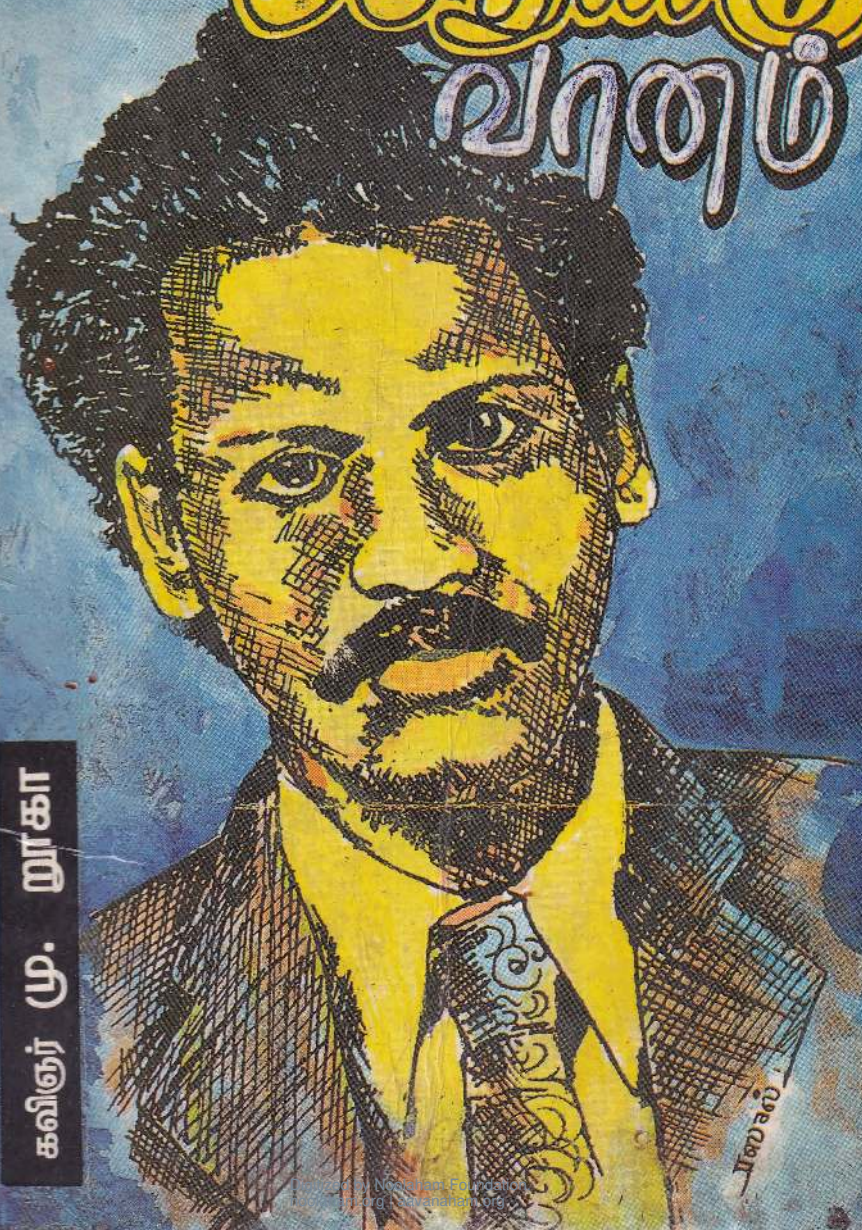

கேதண்ட வருஷம்

கவிஞர் மு. நாகா

செல்வன்

வகுப்பு எண் கொ 894 8111

வரவுப்பதிவு எண் 35988

பொது நூலகம்

2500

சட்ட திட்டங்கள், விதி முறைகள் முழுவதும் அடங்கிய ஆவணங்களை பார்வைக்காக மட்டும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இரவல் பெறுவோருக்கு இரு அங்கத்துவ அட்டைகள் வழங்கப்படும். இவற்றிற்கு ஒரு முறையில் இரண்டு புத்தகங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள உரிமையுண்டு.

விவசயத்தில் ஏதும் மாற்றங்கள் ஏற்படின் ஒரு வாரத்துக்குள் அறி யத்தரல் வேண்டும்.

இரவல் பெறும் புத்தங்கள் 14 தினங்களுக்குள் மீள ஒப்படைக்கப் பட வேண்டும். குறிப்பிடப்பட்ட திகதிக்கு மீள ஒப்படைக்கப்படாத புத்தங்களுக்கு கீழ் காணப்படும் முறையில் தண்டப் பணம் செலுத்த வேண்டும்.

01 முதல் 30 நாட்கள் வரை	ஒரு நாளுக்கு ஒரு புத்தகத்திற்கு 25 சதம்.
31 முதல் 90 நாட்கள் வரை	ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா. 20/- ப்படி.
91 முதல் 180 நாட்கள் வரை	ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா. 30/- ப்படி.
181 க்கு மேல் நாட்கள் வரை	ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா. 50/- ப்படி.

வேறு ஒருவரால் கோரப்படாதவிடத்து. இரவல் பெற்ற எந்தவொரு புத்த கத்தையும் நூலகரின் அனுமதியுடன் மேலும் 14 நாட்களுக்கோ அல்லது அதற் குக் குறைந்த காலத்துக்கோ காலக்கெடு பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு காலக்கெடு பெற்றுக் கொள்வதற்காக குறிப்பிட்ட நூலை நூலகத்திற்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும்.

இரவல் பெறுவோர் புத்தகங்களை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவற்றில் பக்கங்களை மடித்தல், பென்சில் போன்றவற்றால் குறியீடுகள் இடுதல் கூடாது. நூல்களைப் பெற முன்பு அவற்றிற்கு ஏதும் சேதங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கண்டு பிடித்து அறிவிக்க வேண்டும். அவ்வாறு அறிவிக்காது குறைகளுடன் எடுத்துக் செல்லும் புத்தகங்களுக்கு இரவல் பெறுவோரே பொறுப்பாளியாவார். மாரி காலங்களில் புத்தகங்களை பாதுகாப்பாக எடுத்துச் செல்லல், கொண்டு வருதல் வேண்டும்.

இரவல் வழங்கும் பகுதி புதன்கிழமை தவிர்ந்த ஏனைய தினங்களில் மு. ப. 8.00 மணி முதல் பி. ப. 7.00 மணி வரை திறந்திருக்கும். அரசு விடுமுறை தினங்களிலும், நூலக அதிகாரிகள் முடிவு செய்யும் எந்தவொரு தினத்திலும் நூலகம் முழுமையாக மூடப்படும்.

இரவல் பெறுவோரால் எந்தவொரு புத்தகமும் வெறொருவருக்கும் கைமாற்றம் செய்யக் கூடாது. தொற்று நோயாளிகள் எவரும் புத்த கங்களை இரவல் பெறக் கூடாது. அவ்வாறான வர்களுக்கு எந்தவொரு நபரும் நூலகத்தின் எந்தவொரு புத்தகத்தையும் பாலிப்பதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது.

ஏதும் ஒரு நூல் தொற்று நோய் பீடிக்கப்பட்ட ஒருவரின் பாவனையில் இருந்ததெனத் தெரிந் தால் உள்ளூராட்சி அதிகாரிக்கு அறிவிக்க இடமளிக்கப்படும். அதுபோல அமை

7030

ஒருதுண்டு வானம்

Bladey Son of the Beach Forge

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
அட்டாளன்ச் சேனை
சிறிலங்கா

2500

செய்யுள் தொகுதி	894.811
எண்	
வரிசை எண்	35988
மதுரை	
சென்னை	

ORUTHUNDU VAANAM (Poetry) Pages 120

Mu - Ruka

Published by South Eastern University Addalaichenai - Sri Lanka.

© Z. L. Mohammathu Husney Mubarak

All rights reserved.

First Edition July, 1997

Cover designed by I.A. Rasool (SLPS)

Printed Quick Graphic Print : 26/6, Mousque Road, Beruwala.

Typeset : ENNEL, Akkaraipattu.

ISBN

955 - 627 - 000 - 0

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தயவுசெய்து நூல்களைச்
சுத்தமாக வைத்திருக்கும்
அடையாளங்கள் ஏற்றுத்த
டெண்டாம்

என் அன்புத் தந்தை
மர்ஹூம் எம்.ஏ.சி. முபாறக்
அவர்களுக்கு இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

நன்றிகள்

உப-வேந்தர். எம்.எல்.ஏ. காதர்
பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி
அல்-ஹாஜ். எஸ்.எம். கமால்தீன்
இலக்கியமணி. ஏ. இக்பால்
அருட்கவி அக்கரையூர் அப்துல் குத்தூஸ்
கவிஞர். மன்கூர் ஏ. காதர்
விரிவுரையாளர். எம்.கே.எம். மன்கூர்
இவர்களுடன்
என்னை ஏமாற்றியவர்களுக்கும்.

உள்ளடக்கம்

வாழ்த்துச் செய்தி	VII
பலிபீடத்திலிருந்து....	X
மு. நூகாவின் கவித்துவப் பதிகை	XIII
பிரார்த்தனை	01
எனக்குமில்லை இன்று தந்தை	02
நான் ஆபத்துரொட்டி கட	05
யுக விசாரணை	07
கைநாட்டு மகஜர்	11
பேய்ச் சமூகம்	14
போடா போ	16
துனியாத் தொங்கல்	18
சத்தியவாக்கு	21
சுதந்திரம், விலாசம்	23
சோஷலிசம்	24
சமூகக் குட்டை	25
கைதான சமாதானம்	27
விஞ்ஞான காதையன்	29
எங்களுர் எல்லையில் (தைக்கா நகர்) விழுந்துபோன	
ஆலமரம், மோகம்	31
கடிதம்	32
அலுத்த பருவம்	38
அழகான துரோகம்	39
ராமன் ஆனாலும்	41
வண்ணான் குறி	42
மின்னல்	44
தேர்தல்	45
பாவம் + பாடம்	46
உடாங்கரடி	47
நவீன தைரியசாவி, விமர்சனம்	48

காதல் ரிவிச	49
மனிஷ் பதர்கள்	50
எல்லோரும் ஜோறா ஒருதரம் கைதட்டுங்கோ	52
ஒருதுண்டு வானம்	54
நெருப்புவாசிகள்!	56
நீ நிலவு	59
காரணம்	60
ரசவித்தை	62
ரெடிமேட் காதல்	64
பயங்கரவாதமும் அவசரகாலச் சட்டமும்	65
கருப்பு இலக்கியம்	67
அழகியும் முடவனும், பெருமைக்காரன்	71
சத்தியமிது சாத்தியம்	72
ராவு காலம்	74
பெரிய பகிடி	75
உபன்னியாசம்	77
தேற்றம், நிலைமை	78
காதல் வைப்பு	79
நாய்வால்	80
கூர்ப்படைந்த விரல்	82
வாழ்க்கையொரு பலாப்பழம்	83
ஆறாம்படி	89
காத்து மூட்டை	91
வாக்கு மூலம், காதல் கோயில்	92
இப்போது	93
மனிதன், நிழலில்லாதவன்	95
சின்னவன்	96
நூற்றாண்டுகளுக்கு அப்பால்	98
வாழையடி வாழையூர்	102

இலங்கையின் வரலாற்றில்
முதலாவது முஸ்லிம் உப-வேந்தரும்
அரசியல் அறிஞரும் சிந்தனையாளருமான
எம்.எல்.ஏ. காதர் அவர்கள் அன்போடளித்த

வாழ்த்துச் செய்தி

இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற உணர்வும் உத்வேகமும் எல்லோருக்கும் பிறப்பதில்லை. அவ்வாறு உறுதி பெறுபவர்கள் ஆக்கும் படைப்புகள் யாவும் சிறந்த இலக்கிய ஆக்கங்களாக சோப்பிப்பதுமில்லை. தென்கிழக்கு அக்கரைப்பற்றின் இளம் இலக்கிய கர்தாக்களுள் றூகா முக்கியமானவர். ஆற்றலும் திறமையும் மிக்கவர். அக்கரைப்பற்றுத் தமிழ் மணம் அவர் கவிதைகளில் எங்கும் ஜொலிக்கின்றதென பலரும் பெருமைப்பட்டுப் பேசியதை நான் காதாரக்கேட்டு உவகை உற்றிருக்கின்றேன். அவரது கவிதைத் தொகுதியை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் அதன் முதற் பிரசுரமாக கொணர்வதில் பெருமையடைகிறது. மேலும் இப்பிரசுரம் புதிய நல்ல படைப்பாளிகளுக்கு உந்துகோலாக இருக்கும் என்ற எண்ணமும் மகிழ்சி ஊட்டுகின்றது.

உண்மையில் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு இந்நூலின் பிரசுரம் புத்துணர்வை ஏற்படுத்தி அவர்களின் ஆக்க முயற்சிகளுக்கு அடிக் கல்லாக அமையவேண்டும். கவிதை நூல்களும், கட்டுரைத் தொகுப்புகளும் விமர்சனக் குறிப்புகளும், நாட்டார் பாடல்கள் என உள்ள பற்பல இலக்கிய வடிவங்களும் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் பிரசுரங்களாக வெளிவந்து புத்தமிழ் ஒன்றை உருவாக்குதல் வேண்டும். இதன் மூலம் தென்கிழக்குப் பிரதேசம் மணங்கமழும் புதுரத்தம் இலக்கியச் சிந்தனையில் பாய்ச்சப்பட வேண்டும் என்பது என் பேரவா.

“ஏன் இவற்றை எழுதினீர்கள்?” என றூகாவைக் கேட்ட போது, எழுதாமல் என்னால் இருக்கமுடியாது என்றார். “எழுதுவதனால் என்ன பயன்?” என்ற போது, சமூகச் சிந்தனையை மாற்றியமைக்க எனக்கிருக்கும் வழி அதுதான் என்றார். சமூகாயம் என்று ஒன்றை நாம் தொட்டுப்பிடித்து அடையாளப்படுத்த முடியாது. அது எம் சிந்தனையின் உள்ளிருக்கும்

ஒன்றாகும். வெளியில் நாம் மக்களையும், அவர்களுக்கிடையிலுள்ள உறவு முறைகளையுமே காண்கிறோம். இவை தன்னளவிலேயே சமூதாயமாகா. கனிமண் சிற்பமாகாது. சமூதாயத்தைப்பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்களும் எண்ணங்களும் நீதி, உரிமை, பழக்கவழக்கம், சம்பிரதாயம், கட்டுப்பாடு என நாம் ஒப்பிவித்து புகழ்ந்து பாடுவதையே; அங்கு வாழும் மக்களையும் அவர்களது உறவு முறைகளையும் உயர்ந்த நோக்குக் கொண்டதாக்கு கின்றன. சமூக சிந்தனைகளை ஆக்கிக்கொடுக்கும் சிறந்த சிற்பிகளை ஒரு சமூதாயம் உருவாக்காதவரை இது மிக எளிய நிலையிலேயே இருக்கும். அச் சிந்தனையினை ஊக்குவிக்கும் இடமாக பல்கலைக்கழகங்கள் அமைகின்றன. சமூகத்தில் பிறக்கும் சிந்தனைகளை ஒன்று திரட்டி அவற்றை தரம் பிரித்து சமூதாயத்தில் வலுவாகப் பாவித்து அவற்றை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பு பல்கலைக்கழகத்திற்கு உண்டு. நூல் வெளியீடு என்பது இதில் மிகவும் அடிப்படையான முயற்சியாகும்.

உண்மையில் இலக்கியம் படைக்க வருபவன் தானிருக்கும் சமூதாயத்தை நிறைவான ஒன்றாக பொதுவாகக் காண்பதில்லை. அவன் அதிலுள்ள குறைகளைக் களையவே பேசுவான். இன்றிருக்கும் ஒன்றை இன்னொரு நிலைக்கு உயர்த்தவேண்டும் என்றே எண்ணுவான். இச் சீர்திருத்த எண்ணமே அவனுக்கு உந்துசக்சியாகின்றது. சமூக உறவு முறைகள் அவனுக்குக் கருப்பொருளாகின்றதாயின் இவன் விரும்பும் மாற்றம் ஏற்பேற்பட்டது?

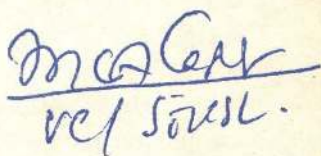
எதிர்காலத்தில் இருக்கவேண்டிய சமூதாயத்தை அவன் முன் உணர்ந்து மற்றவர்களுக்கு அதுபற்றி அறிவுறுத்தவேண்டும். அன்று படைப்பாளி ஒரு வட்டத்தில் நின்று படைத்துக் காட்டினான். இன்று ஆயிரக்கணக்கான நூல்களும் எண்ணக்கருத்துக்களும் சிந்தனையாளர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. நூல்வடிவில் பலவும் வானொலி தொலைக்காட்சி ஊடகங்கள் மூலம் பிறவும் பெறப்பட்டு வருகின்றன. இன்று தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் அதிசயிக் கத்தக்க முறையில் மாற்றமுற்றிருகின்றன. இம்மாற்றங்கள் தனியாள் ஒருவருக்குள்ள அறிவின் பரப்பை விரிவாக்கி வருகின்றது. உலகிலுள்ள முக்கிய நூலகங்களோடு, அவை எப்பகுதியிலிருந்தாலும் (அமெரிக்கா, ஜேர்மன், ஜப்பான்) ஒருவன் தன் இருக்கையில் இருந்தவாறே அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியும். மேற்கத்திய நாடுகளிலுள்ள வகுப்பறைகளில் மாணவர்களுக்கு முறையாக இவ்வாற்றல் போதிக்கப்படுகின்றது. தான் விரும்பும் நூலை அல்லது

ஆவணத்தினை பிற்தொரு நிலையத்திலிருந்து கொம்பியூட்டர் மூலம் எவ்வாறு பெற்று வாசிக்கலாம் என்ற தொழில்நுட்பம் போதிக்கப்படுகின்றது. இது உலகில் திரண்டு நிற்கும் அறிவை உடன் பெற்று பயன்படுத்துகின்ற வாய்ப்பை எளிமையாக்குகின்றது.

இன்றைய படைப்பாளி தென்கிழக்கு அக்கரைப்பற்று மூலையில் இருந்தாலும், அவன் இந்த யுகத்தின் ஓர் அங்கம் என்பதனை அவன் மறக்க முடியாது. காலத்திற்கு ஏற்றமுறையில் அவன் படைப்பும், அவன் படைப்புகளிலுள்ள பொருட்களும், அப்பொருட்களை கண்டு நிற்கும் சமூதாயமும் மேலும் அச்சமூதாயத்தில் அவன் அடைய விரும்பும் நோக்கங்களும் மாற்றமுறத்தான் போகின்றன. அம்மாற்றத்தை வரவேற்று நெறிப்படுத்தும் இடமாக பல்கலைக்கழகம் அமைய வேண்டும்.

றாகா அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு என் பாராட்டுக்கள். அவர் மேலும் பல நூல்கள் படைத்துத்தர வேண்டும்.

உப-வேந்தர்,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
அட்டாளைச்சேனை.
1997.07.12.

(எம்.எல்.ஏ. காதர்)

றுகாவின் கவித்துவப் பதிகை

முதுதமிழ்ப் பேராசிரியர்
கா. சிவத்தம்பி

றுகா அவர்களின் இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை மீட்டும் மீட்டும் வாசித்தேன். எங்கே தொடங்கி எங்கே முடித்தால் றுகாவை அறிமுகம் செய்ததாகும் என்பது பற்றி மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்தேன்.

ஒரு எண்ணம்தான் முழுமையாக மேற்கிளம்புகிறது. றுகா 'புதுக்கவிதை' யைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் - அதன் பலத்துடனும், பலவீனங்களுடனும். யாப்பு தரும் 'ஒத்திசை' யை மறுதலிக்கும் சந்தவிரோதப் புதுக்கவிதை, ஒரு சொல்லினால் அல்லது ஒரு சொற் சேர்க்கையால் வாசகர் மனம் இதுவரை அநுபவித்திராத ஒலியலைகளை (தூரத்தே கேட்கும் கண்டா மணியின் ஒலி அதிர்வு போன்று) மனதிலே ஆழ அகலப் பரவலிடும். அந்த வேளையில் அதன் 'ஒத்திசைக்கப்பாலான' நிலை புதிய உணர்வுச் சிகரங்களுக்கு வாசகனைக் கொண்டு செல்லும்.

ஆனால் அதே புதுக்கவிதை இன்னொரு மட்டத்தில் வெறும் வார்த்தை ஜாலமாய் (ஜால வார்த்தைகளாய்) சுருண்டும் கிடக்கும்; சாதாரீயமான மொழிக் கோர்வையாக மாத்திரமே நிற்கும். கவிதை அளவு வளர்ச்சியிலும் பார்க்க கவிஞனது கவித்துவ வளர்ச்சி சிறக்கத் தொடங்குகிற பொழுது இந்தக் குறைபாடு அற்றுப்போய்விடும். புதுக்கவிதையை கையாள்வதிலுள்ள சிரமமும் அதுதான். மன அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தும் பல வரிகளின் பின்னர், ஒரு பலமற்ற வார்த்தை அருக்கு ஆளையே காட்டிக்கொடுத்து வீடும்.

புதுக்கவிதைக் கவிஞர்கள் இதனைப் பெரிதும்
கவனிப்பதில்லை. ஆனால் அவர்கள் கவிதைகள் இதை
வெளிக்காட்டத் தவறுவதுமில்லை.

றுகாவின் கவித்துவப் பலம் அகண்ட மனிதாயத
உணர்வும், நுண்ணிதான, 'தொட்டாற் சுருங்கி' அவதானிப்புத்
திறனும் தான். இவை இரண்டும் இணைகிற பொழுது
அற்புதமான கவிதைகள், கவிதை வரிகள் கிளம்புகின்றன.

சுரண்டலின் மீது
ஒரு கல்லும்
துரோகத்தின் மீது
ஒரு தோட்டாவும்
அநீதியின் மீது
ஓர் அரிவாளுமாய்
மீண்டும் மீண்டும்
அவதாரம் எடுத்து
நான் வருவேன்!

'சம்பவாமி யுகே யுகே' யின் சமகாலப் படிமம்.
விஞ்ஞான காடையனைக் காட்டும் படிமங்களும்
உயிருள்ளவையாக இருக்கின்றன.

அலைகள் பாவம்
தப்ப வழி தெரியாமல்
தரையில் புரண்டு
தற்கொலை செய்து கொண்டன!

றுகாவின் 'உணர்வைப்' பரப்பு மிக விரிந்தது.
வல்லரசுகள், உலக மதங்கள், உலக இலக்கியங்கள்,
விஞ்ஞானம் என அவை விரிகின்றன.

ஆனால் இந்த அகண்ட பரப்பிலே உலவினாலும், தனது கீராமத்துச் சூழலில் நிிற்கும் பொழுது, அந்தக் கீராமத்துப் பெண்களின் அவலத்தைச் சொல்லும் பொழுதுதான் நெஞ்சைத் தொடுகிறது. 'கறுப்பு இலக்கியம்' ஒரு நல்ல படைப்பு. மட்டக்களப்பின் 'கவி' மரபும், புதுக்கவிதையும் இணையும் போது ஏற்படும் வசீகரக் கலவை. என்னதான் மனம் உயரப் பறந்தாலும் சொந்த மண்ணின் சுக துக்கங்கள் தான் சௌந்தர்யம் மிக்க கதைகளை தருகின்றன.

இலங்கைத் தமிழர் முஸ்லீம்களுக்குள் என்னதான் பிரச்சினைகள் வந்தாலும், தமிழ் பொதுவாக இருக்கும் வரை, குறைந்தது, நெகிழ்ச்சியுள்ள இலக்கிய உள்ளங்களிடையே பாலம் அறாது. பாசம் விடாது.

இந்த உண்மைக்கு அண்மைக்காலமாக நழுத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சாட்சி. உறவு உடைந்து விடுமோ என்னும் பொழுது அந்த உறவை உறுதிப்படுத்தும் குரல்கள் எழுகின்றன. அந்த உறுதிப்பாட்டைத் தரும் குரல்களில் நூகாவினதும் ஒன்று (சமூகக் குட்டை, சின்னவன்)

இலங்கையில் தமிழின் செழுமையின் எதிர்காலம் இத்தகைய இலக்கிய உள்ளங்களிலேயே தங்கியுள்ளது.

இலங்கையின் இனக்குழுமப் போர் எமது வாழ்க்கைகளை சீர்குலைத்துள்ளது. துப்பாக்கிகள் துப்பாக்கிகளைத் தோற்றுவித்தன. துப்பாக்கிகளின் சுருதிக்குச் சாதாரண குடிநிலை வாழ்க்கைக் குரல் இணையாது. முடிவு எங்கள் சங்கீதங்கள் எல்லாம் சுருதி பேதங்களாகி விட்டன. இந்தச் சுருதிப் பேதம் வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் முறைமையையே மாற்றியுள்ளது. நமக்கு அவற்றைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியவும் இல்லை. (அண்மையில் நந்தலாலாவில் வந்த ரஞ்ச குமாரின்

'யகஷரகள்' பற்றிய சிறுகதை ஒரு நல்ல உதாரணம்) அந்தத் தாக்கத்தை நூகாவிலும் காண முடிகிறது. (கைதான சமாதானம்)

இவ்வாறு உடைந்து போய்க் கிடக்கும் வாழ்க்கைத் துண்டுகளை, அவற்றின் அவலங்களைக் காணுகின்ற ஆற்றல் நூகாவிடமிருக்கிறது. சான்று, 'ஒருதுண்டு வானம்' என்ற கவிதை.

புத்தகத்தை மூடி விட்டு இலாப நட்டச் சி்ட்டையை அசை போடுகின்ற பொழுது, நூகாவின் தேட்டங்கள் சில மறக்க முடியாதனவாயுள்ளன. (முதற் கவிதை, கூர்ப்படைந்த விரல்)

அக்கரைப்பற்றின் அறபுத் தமிழ்ச் சொற்களின் லாவக நடனம் மனதைக் கவருகின்றது.

நூகாவின் பலம் நுண்ணுணர்வுள்ள, சிறு அசைவுகளையும் பதிவு செய்கின்ற கவிநெஞ்சம். வார்த்தைகள் கவிஞனுக்கு சேவகம் செய்பவை; வார்த்தைகள் அவனை மீற விடுதல் கூடாது. நூகா இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். கவியுள்ளங்கள், கவிநெஞ்சங்கள் 'கவிஞர்களாக' பரிணமிப்பதற்கு இந்தக் கவனிப்பு அவசியம்.

நூகாவின் 'பிராத்தனை' நம்பிக்கையைத் தருகின்றது. 'தாசூர்'ன் எதிரொலிகள் கேட்கின்றன.

வாழ்த்துக்கள்.

பல்கலைக்கழக விருதி

பார் றோட்

மட்டக்களப்பு

05.05.1997.

நிறைந்த எதிர்பார்ப்புக்களுடன்,

சுமந்திரன்

பலி பீடத்திலிருந்து....

அன்புள்ள என் வாசகர்களுக்கு,
இனிய ஸலாமும், வணக்கமும்.

சுமார் ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு எனது மூன்றாவது கவிதைத் தொகுதியை ஏகப்பட்ட எரிச்சலுக்கும், புகைச்சலுக்குமிடையில் குறிப்பாக ஏமாற்றங்களுக்கு மத்தியில் உங்கள் முன் சமர்ப்பிப்பதில், கலைஞனுக்குரிய ஆரவார ஆனந்தங்களில்லாவிட்டாலும், மனிதனுக்குரிய சராசரி சந்தோசத்தினை அடைகிறேன்.

இந்த ஒருதுண்டு வானத்தில் பழைய றூகாவினைத் தேடி கணிசமான ஆன்மாக்கள் பல துண்டுகளாக மாறக்கூடும். இது ஓர் ஏமாற்று வித்தையல்ல; இன்ப ரஷவித்தை என்பதை இத்தொகுப்பு எடுத்தோதும் என்ற நம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன. காலம் எனக்கு காலம்தாழ்த்தி கற்றுத் தந்திருக்கும் இந்த கையளவு காணிக்கை, இலக்கிய உண்டியலுக்கு ஒத்து வருமா? பெறுமானம் சேர்க்குமா? என்ற கேள்விகள் வாசகர்களாகிய உங்களை நோக்கி பயணப்படுவதாக உணர்கிறேன்.

ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில், ஒரு கோஷ்டியினர் ஒரு வாய்ப்பாடு போல உச்சாடனம் செய்யும் கவிஞர்கள் குழாமில் இருந்தும் என்னை கார்மானப்படுத்து இறைவா! என்று முணுமுணுத்த எனது உதடுகளில் எந்தவித மாற்றங்களும்மில்லையென பகிரங்க அறிக்கை விட நானொன்றும் ஆயத்தமில்லை. தென்னிந்திய வானம்பாடிகளோடு சேர்ந்து ஜனரஞ்சக கூச்சலிட்டு கோவிந்தா போடுவதால், தானும் வெளிச்சமென இறுமாந்து போகும் அனுதாபத்திற்குரியவனும் நானல்ல. இப்போதெல்லாம் யதார்த்தத்தின் வாசற்படிகளில் என்னை அறியாமல் என் பாதணிகள் கழற்றப்படுகின்றன.

'கவிதை கறப்பதல்ல அது சுரப்பது' என்ற தெளிவான உடன் பாடுகளுடன் ஈழத்து இலக்கிய இடிபாடுகளுக்கு மத்தியில் சிதைந்தும் சிதையாமலும், உடைந்தும் உடையாமலும், விழுந்தும் விழாமலும் ஏதோ எனது ஆற்றல்களுக்கும் மன அழுத்தங்களுக்கும் இடையில் நடக்கும் ஒப்பந்தங்களின் பிரவாகங்களாக ஒரு மொழி வடிவத்தினை பிரசவிக்கிறேன். அவ்வளவுதான். அதன் வாலென்றும், இதன் தலையென்றும் அணிசார்ந்த

தடயங்களோடும் புலனாய்வுகளோடும் என்னை பொருத்திப் பார்க்கும் முயற்சி வீணானது என எண்ணுகிறேன்.

இலக்கியத்தில் மலை பிளப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. அது எப்போதோ தவிடு பொடியாகி விட்டது. இப்போது வேண்டுமானால், "இலக்கியத்தில் இனி உடைப்பதற்கு வேறு ஒன்றுமில்லை" என்றொரு அறிக்கையினை இலக்கிய நயம்பட எழுதி வெளியிடலாம் அவ்வளவுதான். இது எனது தனிப்பட்ட கருத்தாக இருந்தாலும், பொதுக்கருத்து இதைவிட ஒரு புதுக்கருத்தாக அமைவதும் அபூர்வம்.

நான் எதையும் சாதிக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையில் அல்லது வெறித்தனத்தில் எழுதவில்லை. ஆனால் மிதமான குறிக்கோள்களின் கைத்தடியுடன் எல்லோரும் தொடமுடியாத சில எல்லைகளைத் தொட்டுப்பார்க்க எத்தெனித்து இருக்கிறேன். பலர் கேட்கிறார்கள் ஏன் எழுதுகிறீர்களென. வாசிப்பதனைப் போல் எழுதாமல் இருக்க முடியாததல்ல. ஏதோ இனம் தெரியாத அழுத்தம் எதனையோ வேண்டி, சமூக மாற்றமாகக் கூட இருக்கலாம். என்னை முடுக்கி விடுவதாக நான் அறிகிறேன். விளைவுகளாக, பாராட்டுக்கள் என்றும், பரிசாசங்களன்றும் இடைக்கிடை விமர்சனங்களும் இரவுபுகல் போல சீர்வேகத்தில் இல்லாவிட்டாலும், முறைதவறியாவது தவணைக்கு வந்து போகின்றன. இறுதியில் இலாபநஷ்டக் கணக்கினை எடை போடுகிறபோது, மணிரே அலகுகளுடன் சந்தோஷமும், வருடக்கணக்கில்கூட இறுத்துவிட முடியாத கடனும்தான் மிஞ்சும். இதுதான் சராசரி படைப்பாளிகளின் இன்றைய நிலைமை. இதற்குள் போட்டி, பொறாமை, கழுத்தறுப்புகள் என்றோர் நீண்ட பட்டியல். வேடிக்கையான உலகம்தான்.

சிலவேளைகளில் சத்திய எழுத்தாளனின் பேனாவுக்கும், ஆன்மாவுக்கும் சோதனைகள் வந்து விழுகின்றன. இது சந்தேகத்தில் தொடங்கி மூடத்தன வழியாக அழகாக எதிரிகளை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும். எழுதாதவைகளுக்கும், பேசாதவைகளுக்கும் சிலுவைகளைவிட கனதியான பழிகளைச் சமக்கும் நவ ஏகக்களாக மாறவேண்டிய அபத்தமும் இலக்கிய கர்த்தா எனும் தகுதிகளுக்கு உண்டு. குறிப்பாக மனிதர்களின் சகவாசமே

மேலும் மேலும் பீதியைத் தருகின்றன. இப்போதுகூட, பலிபீடத்திலிருந்தா அல்லது பலிபீடத்தினை நோக்கியா என்பதுதான் கேள்விக்குறியாக இருக்கின்றது.

இத்தனை போராட்டங்களுக்கும் மத்தியில் என்னை இனங்கண்டு உங்கள் மத்தியில் மீண்டும் ஒப்படைத்திருக்கும் பெருமைகளுக்கும், நன்றிகளுக்கும் உரியவர்கள் நிச்சயமாக தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும், அதன் உபவேந்தரும் எனக்கூறி தற்காலிகமாகப் பிரிகின்றேன்.

“மறக்காவிட்டாலும் மண்ணிப்போமாக”

அன்புடன்,

134, எம்.எம்.எம்.வீ. ரோட்,
அக்கரைப்பற்று-05.
சிறிலங்கா.

21/07/12

நான் கவனிக்கவில்லையென்றால்,
என் தலையணைக்குள்
குண்டு வெடித்தாலும்
கேட்காது எனக்கு!

நான் கவனிக்கத்தொடங்கினால்,
கோழியிறகு
நிலத்தில் விழுந்தாலும்
கேட்கும் எனக்கு!

பிரார்த்தனை

ஒரு குழந்தையைப் போல
என் விரல்களை
நீட்டித் தருகிறேன்,
ஒரு தந்தையைப் போல்
என்னை அழைத்துச்செல்.

ஒரு குருடனைப் போல
என் பாதையை
ஒப்படைக்கிறேன்,
ஒரு வழிகாட்டியாக
என்னை நடத்திச்செல்.

ஒரு காதலியைப் போல
என் இதயத்தை
தந்து விடுகிறேன்,
ஒரு கணவனைப் போல்
என்னை அணைத்துக்கொள்.

ஒரு சீடனைப் போல
என் அறியாமையை
முன் வைக்கிறேன்,
ஓர் ஆசிரியனாக
என்னை வழிநடத்து.

ஒரு பக்தனைப் போல
என் பலஹீனத்தை
சொல்லிக் காட்டுகிறேன்,
ஒரு தெய்வத்தைப் போல்
என்னை ஏற்றுக்கொள்.

ஒரு கவிஞனைப் போல
என் உணர்வுகளை
சொல்லி வைக்கிறேன்,
ஒரு மனிதனைப் போல்
என்னைப் புரிந்துகொள்!

எனக்குமில்லை இன்று தந்தை

உதட்டை

சொண்டுபோல குவித்து
கடைவாய் கிழிய
சத்தம் போட்டு
அவன் கேட்பான்....
“தொளாயிரம் பெரிசா....?
ஆயிரம் பெரிசா?”

“தொளாயிரம்....” என்று
பதிலை நான்
நீட்டிக்கொண்டு போவேன்.

விழுந்து விழுந்து மேலும்
அட்டகாசமாக
அடித்தடித்துச் சிரிப்பான்
எனக்கு
அசடு வழிய வழிய.

தோல்வியை
சகித்துக்கொள்ள முடியாத நான்
சம்மந்தம் இல்லாமல்
அவனை
வம்புக்கிழுப்பேன்.

“ஒங்குட ஊட்ட
ஆயிரம் ரூபா இருக்கா?
எங்குட ஊட்ட
இருக்கி தெரியுமாகிளி....?”

பதிலுக்கு அவன்
ஆமென பதிலிறுக்க
மீண்டும் என் முகத்தில்
அப்பாவித்தனம் ஒழுகும்.

எக்கினில் இருக்கும்
என்
கடைசி ஆயுதமான
சாட்டையை ஒருமுறை
சரி பார்த்தவனாக
இறுதியா ஒன்று சொல்வேன்,

“எங்கு வாப்பாக்கிட்டச் சொன்னா
உன்ன அவர்
தலை கீழாக மாத்துவார்
தெரியுமா!”

அவன் கேட்பான்
“அப்ப ஒங்குவாப்பா
பொலிஸிக்கு அடிப்பாரா?”

“பொலிஸிக்கா
ஐ.பீக்கும் அடிப்பார்
குசப்பறக்கும்!” என்பேன்.

“ப்ஹீ....
ஒங்கு வாப்பாவ
ஐ.பிதான்
தலைகீழா நாட்டுவான்
தெரியுமா!”

நான் கேட்பேன்
“அப்ப ஒங்க வாப்பா
ஐ.பிக்கு அடிப்பாரா?”

அவன் வாயடைத்தான்
முகம் சிவந்தான்
உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு
அழுத்தொடங்கினான்.

வீதியில் வந்து கொண்டிருந்த
ஒருவன்
“ஆரது ஹறாங்குட்டி
தகப்பனில்லாத புள்ளய
கொழறுவிக்கிற” என்றான்.

எக்கிலிருந்தது
என் சாட்டை என்றாலும்
முதுகைத் தடவிப்பார்த்தேன்
தாசுகள் முளைத்திருந்தன!

அப்போது
என்னைப்போல அவனில்லை.
இப்போது
அவனைப்போல நான்!

ஆண்டுகள்
இருபதுக்கு மேல் கழிந்தாலும்,
அன்று
நான் கேட்ட கேள்வியை
இன்று
யார் கேட்டாலும் என்னிடம்
அழுது விடுவேன்!
சத்தியமாக நான்
அழுது விடுவேன்!

நான் அபத்துவிராட்டி கட

நேத்துராவு
அந்த மஃறக்களரி
நடந்தது!

அது
கள்ளனின் வேலையில்லை.
யாரோ
காவாலிப் படைகள்தான்
செய்திருக்கணும்.

நான்
ஆசையோடு வளர்த்த
பூமரங்கள்
கதறக் கதற
பிடுங்கப்பட்டிருந்தன.

வர்ணங்கள் பூசி
வரிசையாக வைத்த
பூச்சட்டிகள் பாவம்
என்ன நினைத்ததோ
தூக்கப்பட்டிருந்தன.

நான்
ஓய்வாகச் சாயும்
அந்த சாயமணை
கத்தக் கத்த
கற்பழிக்கப்பட்டு
பின்
இழுத்துச் செல்லப்பட்டிருந்தது.

போதாக்குறைக்கு
கொடியில் கிடந்த
கைக்குட்டை தொடக்கம்
என்
கௌபீனம் ஈறாக
களவாடப்பட்டிருந்தன.

குறிப்பாக
அவள் ஆசையோடு
வாங்கித்தந்த
அந்த ரீசேட்,
கொடியாக கட்டப்பட்டிருந்த
நைலோன்கயிறு அடங்கலாக
துக்குணியும் ஒண்டுமில்லாமல்
துடைத்துச் சென்றிருக்கிறது
நாசமத்த படை.

நல்ல வேளை
• நேற்றிரவு அமாவாசை
என்
முற்றத்து நிலவு தப்பித்தது!

கண்ணாடியில்
தெரிவது யார்?
புகைப்படத்தில்
இருப்பது யார்?

நகல் யார்?
அசல் யார்?
நான் யார்?
நான் யார்?

உண்ணும் போது
நான் வேறு.
கழிக்கும் போது
நான் வேறு.

உறங்கும் போது
நான் வேறு.
உலவும் போது
நான் வேறு.

போதையின் அடியில்
நான் வேறு.
கோதையின் மடியில்
நான் வேறு.

வாழ்த்தின் மடியில்
நான் வேறு.
விமர்சனம முடிவில்
நான் வேறு.

சிரிக்கும் போது
நானொரு முகம்.
அழும் போது
வேறொரு முகம்.

அணைக்கும் போது
நானொரு முகம்.
அதட்டும் போது
வேறொரு முகம்.

தேவையின் போது
நானொரு முகம்.
தெவிட்டலின் போது
வேறொரு முகம்.

வாலிபத்தில் நானொன்று.
வயோதிபத்தில் வேறொன்று.
வள்ளலாக நானொன்று.
வறுமையில் வேறொன்று.

• நண்பனாக நானொன்று.
எதிரியாக வேறொன்று.
சபைதனில் நானொன்று.
தனிமையில் வேறொன்று.

கைதியாக நானொன்று.
காவலனாக வேறொன்று.
வைத்தியனாக நானொன்று.
நோயாளியாக வேறொன்று.

ஆசிரியனாக நானொன்று.
மாணவனாக வேறொன்று.
பரிசோதகராக நானொன்று.
பரீட்சார்த்தியாக வேறொன்று.

நகல் யார்? அசல் யார்?
நடவன் யார்? நான் யார்?

வீதியில் ஒருவன்.
வீட்டில் இன்னொருவன்.

சமையலறையில் ஒருவன்.
கட்டிலறையில் இன்னொருவன்.

மண்டபத்தில் ஒருவன்.
வாசற்படியில் இன்னொருவன்.

தாய்க்கு மகனாக
ஒரு வேஷம்.
தாதியாக மறுவேஷம்.

மனைவிக்கு கணவனாக
ஒரு வேஷம்.
குழந்தையாக மறுவேஷம்.

மகனுக்கு தகப்பனாக
ஒரு வேஷம்.
நண்பனாக மறுவேஷம்.

ஊருக்கு தலைவனாக
ஒரு வேஷம்.
சர்வதிகாரியாக மறுவேஷம்

சட்டத்திற்கு விசுவாசியாக
ஒரு வேஷம்.
குற்றவாளியாக மறுவேஷம்.

வாழ்க்கை நடிப்பா?
நடிப்பு வாழ்க்கையா?

கண்ணாடியில்
தெரிவது யார்?
புகைப்படத்தில்
இருப்பது யார்?

நகல் யார்?
அசல் யார்?
நான் யார்?
நான் யார்?

லாயி படச்சவனே
நேத்துவந்து போனவனே
கேட்டயளாகா இந்த
கண்கெட்டுத்துண்ட கதய.

அல்லாஹ் என்ர பொழபொறுக்க
இதச் சென்னவங்களுக்கு
கோலெடுத்து நான் வெச்சி
கொச்சிக்காயும் போட!

இன்னால்லில்லாஹி வயின்னாயிலைஹி....
நீங்க மோசஞ்செண்டு ஒங்க
முணாங் கத்தம் போகல்லயே
பாத்தயளாகா கதய
என்ன ஓருமிச்ச ஒலகம்டா!

நீங்க கௌசெழும்பி வாறகத
ஊருக்குள்ளே இப்போ
காதுகன்னம் வெக்க ஒண்ணா
கலாதியா போகுதுகா.

ராப்பட்டா ஊருக்குள்ளே
கடமுழுக்க அடக்கினம்.
ஒண்டுக்கு ரெண்டுக்கெல்லாம்
ஊட்டுக்குள்ள முடிக்கினம்!

மச்சிப்பலகய ராசா நீங்க
இழுத்திக்கிட்டு வாறயளாம்.
தகரக்கதவில போய்
சத்தமா அடிக்கயளாம்.

காரயளாம் கனக்கயளாம்.
கடுகதியில் நடக்கயளாம்.
ஊரெல்லாம் எழும்புறபடி
ஓரத்துச் சத்தம் கொடுக்கயளாம்.

கண்ணால ரத்தம் வர
இந்த பத்தியெரிஞ்ச சனம்.
கதச்சகத தாங்கொணாம
ஒருமுடிவுக்கு நாங்க வந்தோங்கா.

கவுறுமூடி, கத்தமோதி
காணிக்கையும் போட்டுவச்சம்.
நீங்க ராவையில் வாறகத
ஒழியெல்லியே ராசாவே.

நீங்க கௌசெழும்பி வாறகத
ஊருக்குள்ளே இப்போ
காதுகன்னம் வெக்கொண்ணா
கலாதியா போகுதுகா.

நீங்க கவுறாளியாகி
நாப்பதாவது இரவு
ஒங்க தவிச்ச றோஹுக்கு
தண்ணி வெச்சிருந்தம்.

தூரி மண்ணெடுத்து,
துப்பரவா தூத்துவெச்சி,
செம்புநெறைய தண்ணீர்வெச்சி
காத்திருந்தோம் ஒங்க காலடிக்கு.

காலுமில்ல அரையுமில்ல,
ஓரடியும் ஒண்டுமில்ல.
காலையில் கதைக்காங்க
ராசா நீங்க
ராவுகாட்டின றூட்டியெல்லாம்.

பேயெண்டும், கௌசியெண்டும்
ரெண்டு சாதி உண்டாங்கா.
பாக்க பயங்கரமாம் பேயவிட கௌசாம்!
நபிசி பிடிச்சவங்க கவுசாக வாறாம்.
பாவம் செஞ்சவங்க பேயாக வாறாம்.

வெத்திலய கொடுப்புக்குள்ள
ரெண்டுபக்கம் கொதுப்பிக்கிட்டு
வௌக்கம் கொடுக்காங்க
பொய்யொழுக பொய்யொழுக.

வெத்திலய கொடுப்புக்குள்ள
 ரெண்டுபக்கம் கோதுப்பிக்கிட்டு
 வெளக்கம் கொடுக்காங்க
 பொய்யொழுக பொய்யொழுக.

ஆகாது பாவமிது
 அடுக்காது அந்த றப்புக்கும்.
 இத்தாக்காரி நான் திட்டினாகா
 இடியமுந்து போகாதா?

பேயுமில்ல பிசாசுமில்ல
 அத்தனையும் பச்சப்பொய்கா!
 எங்கள் கொறசெல்ல
 ஊருக்குள்ள ஒண்டுமில்ல.
 கவுறாளி ஒங்கள்
 கதக்கிறாங்க நல்லமில்ல.

கறுமமேதும் நீங்க ராசா
 செஞ்சிருந்தா கவலையில்ல.
 ஊர்சேர்ந்து ஒங்க பாவம்
 கழுவிக்குடிச்சாச்சி!
 இனி நிம்மதியா நீங்க ராசா
 படுக்கலாம் அந்த கவுறுக்குள்ளே!

நாளைக்கி ஒங்க
 சியாறத்தில் வெளக்கெரியும்!
 அவதூறு சென்னவங்க
 அவுலியா வென்பாங்க!
 ஆணுகளும் பெண்ணுகளுமா
 அலைவாங்க அவடத்துக்கு
 போதாக்குறைக்கு ஒரு
 உண்டியலும் சத்தியமா!

இன்னாலில்லாஹி வயின்னாயிலைஹி - நாங்கள் இறைவனுக்
 குரியவர்கள், மீண்டும் அவனிடமே செல்லக்கூடியவர்கள்.

சியாறத்	-	சமாதி
அவுலியா	-	இறையருள் பெற்றவர்கள்
றாஹ்	-	உயிர்
இத்தா	-	இறந்த கணவனுக்காக முஸ்லிம் பெண்கள்
இருக்க வேண்டிய துக்க	-	அனுஷ்டிப்பு.

கடிகாரத்தின் முள்ளை
கடுகதியில் திருப்பிக்கொண்டு,
நடுச்சாமம்
12 மணிக்குப்பின்
அந்தச் சம்பவம் தொடங்கும்.

பெரும்பாலும் அவர்கள்
படம் கலைந்து வருவார்கள்.
அல்லது
பிரயாணத்தில் பஸ் இல்லாமல்
பிந்தி வீடு வருவார்கள்.

வீதிக்கு குறுக்கே
மரம் விழுந்து கிடக்கும்.
பிணவாடை அடிக்கும்,
சலங்கைச் சத்தம் கேட்கும்.

இத்தனையும் தாண்டி
கீதரியமாக வருவார்கள்.
அழகான பெண்ணொருத்தி
தன்
கக்கத்தில் பிள்ளையொன்றை
இடுக்கிக்கொண்டு நிற்பாள்!

மந்திரம் தெரிந்தவர்கள்
முணுமுணுத்து வருவார்கள்.
தெரியாத அதிகம் பேர்
சாரனைக் கழற்றி
கையிலெடுத்துக் கொண்டு
வறையானுடன் வருவார்கள்!

நாய் குரைத்து இயலாமல்
 ஊளையிட்டு வரும்.
 பேய் தாக்குப்பிடிக்காமல்
 மண்ணெறிந்து வரும்!

சந்திக்கு வந்து சேர
 ஆள் ஒன்று குறுக்கறுக்கும்.
 கவுட்டுக்குள்ளால் குனிந்து பார்த்தால்
 கால் நிலத்தில் படமாட்டா!

பீரிட்டுக் கத்திக்கொண்டு
 வேலிக்கு மேலால் பாய்வார்கள்.
 சத்தமாக வேலிக்கேத்தில்
 அடியொன்று போட்டு,
 “தப்பிற்றாய் போ!” என்று
 எச்சரித்து பேய் போகும்.

கடிகாரத்தின் முள்ளை
 கடுகதியில் திருப்பிக்கொண்டு
 நடுச்சாமம்
 12 மணிக்குப்பின்
 அந்த சம்பவம் தொடங்கும்.

பலஹீனத்தின்
மொத்த வடிவமே
மனிதா!

உன் லட்சியத்தின்
ஒடு பாதைக்கு வர
குறைந்த பட்சம்
நீ
ஓர் ஒளியாண்டு தூரத்தினை
கடக்க வேண்டி இருக்கிறது
தெரிந்து கொள்!

தேனீருக்குள் உன்னால்
சீனி போட்டு
குடிக்க முடிகிறதா?

அடுத்தவன் துணையில்லாமல்
ஓர் ஊசியினை
நூல் கொண்டு
கோத்துக்கொள்ள முடிகிறதா?

உன் குழந்தையின்
படிப்புக்காக
ஒரு பென்சிலைத்தான்
உருப்படியாய்
சீலித்தர முடிகிறதா?

உரத்துப் பேசுகிறாயா?
மார்பு தட்டுகிறாயா?
இறுமாந்து போகிறாயா?

ஒரு தலைவலியை
தாங்கிக்கொள்ள
சக்தியில்லாதவனே!

உன் பலமெல்லாம்
வெறும் மலந்தான்!
வயிற்றுப்போக்கு வந்தால்
தெரியவரும் உனக்கு!

துணியாத் தொங்கல்

ஒரு தோழனைப்போல
தோள்மீது கைபோட்டு
காலம் உன்னை
கூட்டிச் செல்லும்!

உன் பகுத்தறிவின்
பாதங்களுக்கு
செருப்பாக மாறி,

உன் பார்வையின்
வெட்டுமுகத்திற்கு
ஒரு முக்குக்கண்ணாடியாக,

வார்த்தைகளின்
மேய்ச்சலில்
ஒரு கடிவாளமாக,

- உன் லட்சியத்தின்
தெருக்களில்
சிவப்புக்கம்பளமாக

மேலும்
உன் சுவையின்
எல்லைகளில்,
உன் கேள்வியின்
அதிர்வுகளில்,

ஒரு தோழனைப்போல
தோள்மீது கைபோட்டு
காலம் உன்னை
கூட்டிச் செல்லும்!

பாலோடு
விஷம் கலந்து,
இனிப்போடு
கசிப்பு தடவி,

புலமையோடு
ஊனம் கோத்து,
மேலும்
சமாதானத்தோடு
யுத்தம் செருகி,

மடியிலே இருத்தி
ஈரோடு பேன்வாங்கி,
கழுத்திலே கத்திவைத்து
முடலறுத்துப்போக,

ஒரு தோழனைப்போல
தோள்மீது கைபோட்டு
காலம் உன்னை
கூட்டிச் செல்லும்!

அதிஷ்டத்தின்
வால் பிடித்து,
கிரகத்தின்
கால் பிடித்து,

வெற்றிக்கு
சகடை கட்டி,
தோல்விக்கு
முதுகுசொறிந்து,

விதியென்றும்,
சதியென்றும்
வியாக்கியானங்கள்
மூண்டெழு.

நீ
ஏற்றாலும் எதிர்த்தாலும்,
மன்றாடி மேலும்
உன்
தாயின் கருவறைக்குள்
ஓடிப்போய் ஒளித்தாலும்,

“துனியாத் தொங்கல்”
வரைக்கும்
காலம் உன்னை
கூட்டிச் செல்லும்!
காலம் உன்னை
கூட்டிச் செல்லும்!

சத்திய வாக்கு

மூடாத பேனாவுடன்,
உறையிடாத வாளுடன்,
ஒரு கையில்
சத்தியம் சுமந்து
மறு கையில்
சவுக்குடன் நான் வருவேன்!

நெஞ்சு துருத்தி,
நிமிர்ந்து நின்று,
சத்தம் போட்டு
நான் சொல்வேன்!

என்னை
பொம்மைகட்டி எரிக்கட்டும்!

என் போஸ்டர்களில்
சாணியடிக்கட்டும்!

என்னை கொல்வது
தர்மமென்று ஆகட்டும்!

ஊர்சூடி என்னை
பிரதிஷ்டை செய்யட்டும்!

என் நூல்கள்
தடை செய்யப்பட்டும்!

என் சிலைகள்
உடைக்கப்பட்டும்!

என்னை இப்போதே
நாடுகடத்தட்டும்!

சுரண்டலின் மீது
ஒரு கல்லும்,
துரோகத்தின் மீது
ஒரு தோட்டாவும்,
அநீதியின் மீது
ஒரு அரிவாளுமாய்
அவதாரம் எடுத்து
மீண்டும் மீண்டும்
நான் வருவேன்!

சுதந்திரம்

உஷ்..... முச்!
ஒலிப்பது தேசிய கீதம்.

விலாசம்

ஒண்ணரைக் கோடி
மக்களுக்கு மத்தியில்
பாதுகாக்கப்பட்டது,
ஒரு சோடி விழிகளுக்குள்
தொலைந்து போனது!

மனையீ இறந்து விட்டாள்,
கால்மாக்ஸ்
கண்ணீர் வடிக்கிறான்.

தாய் இறந்து விட்டாள்,
லெனின்
கதறித் துடிக்கிறான்.

உஷ்.....
ஒரு நிமிஷம்!
இவர்களில் யார்
கொள்ளி வைப்பது?

“என்னிரு கண்களே
வேதனை வேண்டாம்.
நம் போதனைகளுக்கு
சோதனை நாளிது!
என் மரணத்தைக் கூட
சமனாகப் பகிர்ந்து கொண்டு
சாதனை செய்யுங்கள்.
பேசாமல் என்னை
புதைத்து விடுங்கள்!”

இப்படிக்கு,
சோசலிஸம்.

சமூகக் குட்டை

நான்கு நாளாய்
ஒரு நாய் செத்து
நாறிக்கிடந்தது
என் பொதுவில்.

மூன்று நாளைக்குள்
மூன்றுகோடி தராவிட்டால்,
ஒரு கோஷ்டி
ஊரைத் தாக்கப்போவதாக
எங்கும் ஒரே வதந்தி.

முந்த நாள்
என் தெருவில்
மூணு வயதுக்குமுந்தையை
அரிசிலொறி ஒன்று
அரைத்துச் சென்றது.

நேற்றொரு
கூட்டத்துக்குச் சென்றிருந்தேன்.
யாரோ ஒரு தவிசாளராம்
தொண்டை கிழிய கத்தினான்.
“தமிழன் எப்போதும்
நம் எதிரி என்பதை
நினைவில் வைத்திருங்கள்!”

நான்
காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டேன்.
மேலும்
சபையிலிருந்து
ஒரு சமயப் பெரியார்
கனைத்துக்கொண்டு....
“ஆயிரம் என்றாலும்
காபீர்ர உறவு
கரண்டிக் காலுக்குக் கீழேதான்” என்றார்.

கண்களை

இறிக மூடிக்கொண்டு
அந்த சபையிலிருந்து
அவசரமாக வெளியேறினேன்.

காலையில் கறிவாங்க
சந்தைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.
ஒலிபெருக்கி சொன்னது,
“தமிழர்கள் யாரும்
முஸ்லிம் பகுதிகளுக்குள்ளும்,
முஸ்லிம்கள் யாரும்
தமிழ் பகுதிகளுக்குள்ளும்
நடமாடுவது கண்டிப்பாக
தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது!
இப்படிக்கு,
தமிழ் முஸ்லிம் இணக்க சபை”

நான் திருப்பலில்லை.
ரோசமுள்ள என் சைக்கிள்
சுறுக்காக திரும்பிக்கொண்டது.
மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டு
வீட்டுக்குள் ஓடிவந்தேன்.

நாறிக்கிடந்த நாய்,
அரைபட்டுப்போன குழந்தை,
அடிபட்ட வதந்தி
என் படுக்கையறைக்குள்
என்னை
வரவேற்று நின்றன!

“நாறு” - “ஐந்நாறு”
“ஆயிரம்” - “பத்தாயிரம்”
“ஐம்பதாயிரம்” - “லட்சம்”
“பத்துலட்சம்” - “கோடி.....!”

இப்படியாய்
தானத்தினைத் தாண்டி
ஏலத்துவிலை ஏறிப்போனது.

புத்தர் சொன்னார்
“என்னையே விலையாக வைக்கிறேனென்று”
ஏசு சொன்னார்
“தன்னோடு சேர்த்து,
தன் சீடர்களையும் வைக்கிறேனென்று”

கேள்விகள் சூடுபிடித்தன.
புத்தரும் ஏசுவும்.
கலவரமடைந்தார்கள்.
பின்னர்
கட்டிப் புரண்டார்கள்!

விசில் சத்தம் கேட்டது.
இனந்தெரியாத ஒருகும்பல்
மண்டபத்தினை
சுற்றிவளைத்துக் கொண்டது.

ஒருசில மனிதர்கள்
உள்ளே நுழைந்தார்கள்.
புத்தரையும் ஏசுவையும்
தனித்தனியே பிரித்தார்கள்,
கைகுலுக்க வைத்தார்கள்.
மேலும்
புன்னகை போட்டார்கள்.

அவசரவசரமாக
ஏலச்சரக்கினை
கைது செய்தார்கள்.
கக்கிய புகைக்குள்
ஜீப் வண்டியும், சமாதானமும்
காணாமற்போனது!

நேற்றிரவு வானம்
காற்றின் காலில் விழுந்து
காப்பாற்றச் சொன்னது.

பூமி அண்டத்திலிருந்த விலகி
பால் வீதிக்கு அப்பால்
ஓடித் தப்பிற்று.

காற்று
இளைத்திளைத்து ஓடிவந்து
என் சுவாசப்பைக்குள்
அடைக்கலம் கோரியது.

நிலவு
பாழ்க்கிணற்றுக்குள் குதித்து
முகம் புதைத்துக் கொண்டது.

நட்சத்திரங்கள்
இடம்மாறி
உலோபியின் பணப்பெட்டிக்குள்
பதுங்கிக் கொண்டன.

அலைகள் பாவம்
தப்ப வழி தெரியாமல்
தரையில் புரண்டு
தற்கொலை செய்து கொண்டன.

காலையில்
யாரோ ஒருவன்
சூரியனின் பிடரியில்
துப்பாக்கியை அழுத்தியபடி
அதனை நடத்தி வந்தான்.

அட்டகாசமாக சிரித்தான்.
பின்னர்
நெஞ்சை நிமிர்த்தினான்.
தன் அறிவின் மீது
சத்தியம் செய்துகொண்டு
பேசத் தொடங்கினான்.

“இந்தத் துப்பாக்கியில்
இடப்பட்டுள்ள ரவைகள்
அணுக்குண்டுகள்
ஐக்கிரதை!
என்
விரல்நுனி அசைந்தால்
இப்பிரபஞ்சத்தின்
ஆணிவேரே அறும்!

எங்கே பார்க்கலாம்
சத்தம் போட்டுச்சொல்!
நான்தான் வல்லரசு.
நான்தான் வல்லரசு”

சூரியன்
நடுங்கி நடுங்கி,
வியர்த்துக் கொட்ட
அடித்தொண்டையால் சொன்னது
“நீதான் வல்லரசு!
நீயேதான் வல்லரசு!”

எங்களுர் எல்லையில் (தைக்கா நகர்) விழுந்துபோன ஆலமரம் ==

யாரடா அது
அக்கரைப்பற்றின் மீசையை
மழித்து விட்டது ?

அப்படியா.... ?
நாசமத்த காத்துக்கு
எப்போதும் இந்த
அம்பட்டன் வேலைதான்!

மோகம்

பத்துமுழச் சேலை
ஒருசாண் ஆனது.
ஒருசாண் கௌபீனம்
பத்துமுழமானது!

கடிதம்

உள்ளத்தின் நிர்வாணம்.
மொழியின் ஆடை.
தானத்தினைத் தாண்டிப்போகும்
நெடுங்கணக்கு பூர்வீகம்.

அடிமையின் கடிதம்
புரட்சி செய்யும்.
அரசனின் கடிதம்
ஆணையிடும்.
அரசியல்வாதியின் கடிதம்
கண் துடைக்கும்.
அன்பனின் கடிதம்
கண்ணீரைத் துடைக்கும்!

இலக்கியக் கடிதம்
இனிப்புத்தரும்.
இலக்கணக் கடிதம்
கசப்புத்தரும்.
வியாக்கியானக் கடிதம்
புளிப்புத்தரும்.
விமர்சனக் கடிதம்
உப்பைத்தரும்.

தபால்காரனை அண்ணாக்கிய
கடிதங்கள் உண்டு.
அண்ணனை தபால்காரனாக்கிய
கடிதங்களுமுண்டு!

படித்ததும் மறந்துவிடும்
கடிதங்கள் உண்டு.
படித்ததால் மனமாள
கடிதங்களுமுண்டு.

காணாமற் போகும்
கடிதங்கள் ஏராளம்.
கடிதங்களில்
காணாமற் போவதும் ஏராளம்!

சீட்டுக் கிழிந்து போவதும்,
தாசுகள் முளைப்பதும்,
அசடு வழிவதும்
கடிதத் தேர்விலே.

சிறகுகள் பூப்பதும்,
நகங்கள் வளர்வதும்,
முகங்கள் காய்ப்பதும்
காகிதத் தோப்பிலே.

புத்தன் ஓதுவதும்,
சரசுவதி ஆடுவதும்,
சாத்தான் ஊதுவதும்
திருமுக வேதத்திலே.

நாற்றியொரு மடலெழுதி,
நூறினைக் கிழித்து விட்டு,
ஒன்றினைத் தெரிவுசெய்யும்
பவித்திரமும்....

தான் எழுதி,
தானே வாசித்து,
தனக்குள் நெகிழ்ந்துபோகும்
சிறுபிள்ளைத்தனமும்....

தாள்களிலே தாஜ்மஹாலை
நகலெடுத்து வருவதும்,
மோட்சத்தினை மொழிகளிலே
அசலாக்கும் வித்தகமும்....

கடிதங்களுக்குத்தான் உண்டு!
காதல்
கடிதங்களுக்குத்தான் உண்டு!

பதிவுத்தபால் ஒரு
பத்தினிப்பெண்.
சாதாரண தபால்
குடும்பப்பெண்.
அஞ்சல் அட்டையோ
விபச்சாரியாகும்!

முகவரி எழுதாத கடிதம்
தேசாந்திரி.
முகவரி பிழையான கடிதம்
ஓட்டாண்டி.
முத்திரை ஓட்டாததோ
கசகர்ணம்!

கங்கையின் கடிதம்
கூரையினை வாசிக்கும்.
மங்கையின் கடிதம்
மனசினை வாசிக்கும்.

தென்றலின் கடிதம்
தோப்பினை வாசிக்கும்.
கவிஞனின் கடிதம்
காயங்களை வாசிக்கும்!

அறிஞனின் கடிதம்
அவையினை வாசிக்கும்.
அரசனின் கடிதம்
ஆட்சியை வாசிக்கும்.

இளமை
எழுதும் கடிதம்
காதல்.

முதுமை
எழுதும் கடிதம்
அனுபவம்.

தேவன்
எழுதும் கடிதம்
வேதம்.

காலம்
எழுதும் கடிதம்
சரித்திரம்.

கண்கள் வரைவது
பார்வை.

உதடுகள் வரைவது
வார்த்தை.

கைகள் வரைவது
அணைப்பு.

கண்ணீர் வரைவது
தோல்வி.

கண்ணுக்கு
மையெழுதும் கடிதம்
கவர்ச்சி.

பூவுக்கு
வண்டெழுதும் கடிதம்
தேன்.

விண்ணுக்கு
மண்ணெழுதும் கடிதம்
மழை.

காற்றுக்கு
கடலெழுதும் கடிதம்
அலை.

ஏவானுக்கு
சாத்தானெழுதிய கடிதம்
நாம்.

இதயத்தின் துடிப்பு
கடிதம்.
எண்ணத்தின் வாந்தி.
மௌனத்தின் பாலை
கடிதம்.
மனசின் எச்சிலே....

தேவையின் குறியீடு
கடிதம்.
உணர்ச்சியின் சுருக்கெழுத்து.
• அன்பின் அத்தாட்சி
கடிதம்.
அறிவின் அலகே....

சட்டத்தின் வார்த்தை
கடிதம்.
சத்தியத்தின் வடிவம்.
மொழியின் அடர்த்தி
கடிதம்.
மானிடத்தின் முகமே....

தபால்காரர்களே, மனிதர்களே
கட்டியம் கூறுகிறான்
கவிஞன் கேளுங்கள்

நீங்கள் சுமந்துகொண்டிருப்பது
வெறும்
காகிதத் தடிப்புகளல்ல,
அவை
இதயத்தின் துடிப்புகள்!

தாள்களில் விழுகிற
மடிப்புக்கள் கூட
வெறும் மடிப்புக்களல்ல,
அவை
இதயத்தில் விழுகிற
வெடிப்புக்கள் ஜாக்கிரதை!

கரிநாக்குக்காரி நீ
முஷ்யித்தீன் ஆண்டவரின்
உண்டியலில்
காணிக்கை வேறு போட்டிருக்கிறாய்;
எனது
கனவுகளெல்லாம் பலிக்க.

“இனி நான் அவசரமாக
யாரையாவது
விரும்பியாகணுமே!”

அழகான துரோகம்

உன் மூச்சுப்பட்ட
இடமெல்லாம்
அண்டமாய்ப் போனது!

உனது ஒவ்வொரு
எட்டின் கீழும்
'துரஞ்சியம்-90!'

நீ பார்த்ததால்
கடலைகள் கூட
தீப்பிடித்துக் கொண்டன!

உன் வார்த்தைகளால்
மலைகள் கூட
இடரிப்போயின!

நீ தொட்டதால்
தங்கம் கூட
துருப்பிடித்தது!

உன்னில் மொய்த்த
ஒவ்வொரு கொசுவும்
சயநைட்டாய்
சமைந்து போயின!

அநியாயம்,
உன்னோடு
அருகருகே இருந்து
பயணம் செய்ததற்காக
எந்தெந்த
பரிசுத்த ஆத்மாக்கள்
நரகத்திலிருக்கிறதோ!

தப்பித் தவறி
 நேற்றுக் காலை
 உன்னோடு கொஞ்சநேரம்
 ஒரு கையெழுத்துக்காக
 மனச்சாட்சி பற்றியெல்லாம்
 பேசியிருந்தேன்.
 இன்றுவரைக்கும்
 நான்
 தௌபா செய்து
 மீண்டு முடியவில்லையே!

ராமன் ஆனாலும்....

யாரும் உன்னை
விசாரிக்காமலேயே...

கறுப்புத் தோலை
வெள்ளையாக்குவாய்.

வயதினை
அரைவாசியால்
மடித்துச் சொல்வாய்.

திருமதியை
செல்வியாக்குவாய்.

யாராவது உன்னை
விசாரிக்கத் தொடங்கினால்...

ஐந்தாவது திசையாக
ஒரு புதிய திசையை
கண்டுபிடித்துச் சொல்வாய்.

வானம் படும்
தாரத்திலிருந்து
வீட்டின் எல்லையைத்
தொடங்குவாய்.

இத்தனையையும் நீ
தெரியமாகச் செய்வாய்
அவள் உன்
வைப்பாட்டி யென்றால்!

உன்னை நான்
கடவுள் என்கவா?
வேண்டாம்.
ஒரு வேளை நான்
நாத்திகனாகி விடலாம்.

என்காதலி என்கவா?
வேண்டாம்.
நீ மாறாவிட்டாலும்
நான் மாறி விடலாம்.

உன்னை
மரணமென்றால்?
இல்லை.
மறுமை இருப்பதால்
அதுகூட நிரந்தரமற்றது.

- மறுமை?
• வேண்டாம்.
அது மனிதர்களுக்குரியது.

கனவென்று சொல்லவா?
மஹும்.
இப்போதெல்லாம் நான்
தூங்குவதே இல்லை!

உன்னை நான்
அழகி?
வேண்டவே வேண்டாம்.
ஆயிரம் பேரின்
கனவுகளில் நீ
பங்கிடப்படலாம்!

உன்னை நான்
சுவர்க்கமெனலாம்.
நான் மட்டும்
நரகமாகி விட்டால்?

உன்னை
வேதநூல் என்கிறேன்.
ஆனால்
பக்தர்கள் உனை
உச்சரிப்பதில் கூட
எனக்கு
உடன்பாடில்லையே.

அப்படியென்றால்
உன்னை நான்
எப்படி அழைப்பது?
ஆம்,
மன்னிக்கவேண்டும் மணி
நீ.....
கற்பிழந்தவள் என்கிறேன்!

மேகக் குழந்தை
வான் சிலேட்டில்
எழுதி அழிக்கும்
தேசப்படம்.

வெள்ளித்திரையில்
கறுப்பு வெள்ளையனின்
நெருப்பு வாள் வீச்சு.

மழைப்பண்டிகைக்கு
பட்டாசு கொளுத்தும்
மேகக் குழந்தைகள்.

வான் சோதிடன்
மேகத்தின் உள்ளங்கை பிடித்து
சோதிடம் சொல்கிறான்
மழைவரப் போகிறதென்று.

மழைவரப் போவதால்
மேகக்கூரையின்
ஓட்டைப் பீலிகளில்
வேல்டன் வேலைகள்.

நீ ஓடு
நான் சுடுகிறேன்!
அல்லது
நான் ஓடுகிறேன்
நீ சுடு!

நீங்கள் ஓடுங்கள்
நாங்கள் சுடுகிறோம்!
அல்லது
நாங்கள் ஓடுகிறோம்
நீங்கள் சுடுங்கள்!

சந்தேகமில்லை
துப்பாக்கி வெடிக்கும்!
பரீட்சித்துப்பார்க்க
யாருக்கு இஷ்டம்.....?

நீ ஓடு
நான் சுடுகிறேன்!
அல்லது
நான் ஓடுகிறேன்
நீ சுடு!

உன் அழகுக்குப் பின்
ஒவ்வொரு ராத்திரியும்
இவனுக்கு
அமாவாசையாகி இருக்கிறது.

உன்
வார்த்தைக்குப் பிறகுதான்
இந்தத் தேசமே
ஊமையென்பதை
உணர்ந்திருக்கிறான்.

உன் விழிகளை
பார்த்த பின்
இந்த வேட்டைக்காரன்
மான்களுக்கே
மன்னிப்பளித்திருக்கிறான்.

உன்
ஞாபகத்துக்குப் பின்தான்
இப்பிரபஞ்சமே
இவனுக்கு
கோமா நிலையில் இருந்திருக்கின்றது.

பாவம்,
உன்
முடிவுக்குப் பிறகுதானாமே
இவன் கல்லறையில்
புல்லும் முளைத்தது!

புராணம் எது? என்றேன்.
பொய்யென்றாய்.
வரலாறு எது? என்றேன்.
மெய்யென்றாய்.

உடனே
என் காதலும்
வரலாறே என்றேன்.
பதியப்படாத எதுவும்
வரலாறாக முடியாது என்றாய்.

பதிய நான் ரெடி என்றேன்.
சேராத காதலர்களே
இதுவரை வரலாற்றில்
சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றாய்.

சேராதபடி என்னை
வரலாற்றில் சேர்த்துவிடு! என்றேன்.
விலகாதபடி என்னை
இறுக அணைத்துக்கொண்டாய்.

புராணம் எதுவென்றேன்,
மெய் மெய் என்றாய்!
வரலாறு எதுவென்றேன்,
பொய் பொய் என்றாய்!

நவீன இதரியசாவி

தனக்குப்பிறந்த குழந்தை
ஆணா பெண்ணா என
ஆர்வம் காட்டாதவன்!

விமர்சனம்

என்னை எடை போட்டதாக
ஏளனமாக
சொல்லிக் கொள்பவளே....
உண்மைதான்,
என்னை அளக்க
உனக்கு
குண்டுமணிகள்
தேவைப்பட்டது உண்மைதான்.
ஏனென்றால்,
நான் தங்கம்தானே?

காதல் ரிவீர

உன் பார்வைகள்
படையெடுப்பு நடத்தினால்,
என் கனவுகள்
போர் தொடுக்கும்!

உன் எண்ணங்கள்
முற்றுகையிட்டால்,
என் படுக்கையறையை
பாதாளங்களாக்குவேன்!

ஆயுதங்களை நீ
ஆயத்தப்படுத்தினால்
காகிதங்களை நான்
கனப்படுத்துவேன்!

விழிகளில் நீ
அம்புவைத்துப் போராடினால்,
மொழிகளில் நான்
வாள்வைத்துப் வாதாடுவேன்!

மனிஷு பதூர்கள்

உங்கள் பிறப்பு....?
அப்பனின்
ஆண்மையை
நிரூபித்துக்காட்டியது!

தாயின்
அடுத்த பிரசவத்தை
ஒரிரு மாதங்களால்
ஒத்திப் போட்டிருந்தது!

நிவாரண சரக்கை
சற்று
நிறைப்படுத்தி தந்திருக்கிறது
அவ்வளவுதான்!

• உங்கள் வளர்ப்பு....?
ஓய்வாக இருந்த ஒருவனை
ஒழுக்கநூல் எழுதும்படி
தட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது!

கருத்தடை மாத்திரைகளை
உள்ளூரில்
உற்பத்தி செய்ய
சிபார்சு செய்திருக்கிறது!

அப்பனின் பெயரை அடுத்தவன்
அடிக் கொருதடவை
உச்சரிக்க
உதவியளித்திருக்கிறது
அவ்வளவுதான்!

உங்கள் படிப்பு....?

ஒலிப்பதிவு நாடாக்களை
ஓய்வாக்கி யிருப்பதுடன்,
பரீட்சைப் பத்திரங்களை
பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறது!

கற்கிற போதே
மூட்டை சுமக்கும்
பாட்டாளிகளுக்கான
பயிற்சியை அளித்திருக்கிறது!

ஆசிரியர் வேதனங்களை
அதிகரித்திருப்பதுடன்,
வேலையற்றோர் பட்டியலை
வேகமாக உயர்த்தியது
அவ்வளவுதான்!

உங்கள் இறப்பு....?

தற்கொலைப் பட்டியலை
அதிகரித்ததுடன்,
வீதிப்போக்குவரத்தை சற்று
தாமதப்படுத்தி இருக்கிறது!

பயங்கரவாதிகளின்
படுகொலைப் பட்டியலிலும்,
குடிசன மதிப்பீட்டின்
புள்ளி விபரத்திலும்
தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது!

பிறப்பின் தத்துவத்தை
தவணை முறையில்
விளக்கி இருப்பதுடன்,
சமய அனுஷ்டானங்களுக்கு
ஆதரவு வழங்கி இருக்கிறது.
அவ்வளவுதான்! அவ்வளவுதான்!

"எல்லோரும் ஜோரா ஒருதரம் கைதட்டுங்கோ..."

மழுங்கினாலும் கவலையில்லை
எனக்கு ஒரு
சவரக்கத்தி தேவை.

வீசாவிட்டாலும் காரியமில்லை
எனக்கு ஒரு
விசிறி வேண்டும்.

சாயம் போனாலும் பரவாயில்லை
எனக்கு ஒரு
காவித்துண்டு போதும்.

இனி நான்
எங்கு போனாலும்
முதன்மை ஆசனம்
எனக்குத்தான்!

நான் இனி
எந்த ராசாவைக் கண்டாலும்
எழுந்து நிற்கத் தேவையில்லை!

இனி என்னைக் கண்டு
எல்லோரும் எழும்பட்டும்.
அல்லது
சக்கப்பணியே கிடக்கட்டும்.

இப்போது நான்
துவேஷம் பேசப்போகிறேன்.
எல்லோரும்
வரிசையாக வந்து நின்று
வணங்கிவிட்டுச் செல்லட்டும்!

இரவைக்கு பெளர்ணமி
நான்
மனிதத்துவத்தைக் கடந்து
தெய்வமாகப் போகிறேன்!

விடியெட்டும் சொல்கிறேன்,
நான்
பௌத்தனா, இந்துவா
முஸ்லிமா என்று!

ஒருதுண்டுக் காணியும்,
ஒருகோப்பை நிலவும்
அருகிருந்தால் போதுமென்ற
மஹாகவி பாரதியே....!

ஒருகற்றைக் காகிதமும்,
ஒருபோத்தல் மையும்
ஆயுளை மறந்துபோக
தாராளமென்ற
பைரனே....!

ஒருகோப்பை மதுவும்,
ஒருபிடிக்கூந்தலும்
வேணுமென்று அடம்பிடித்த
உமர் கையாமே....!

உங்களுக்குத் தெரியுமா?
இன்று
ஒருமுழக்கயிறும்,
ஒருவாய்ச் சோறும்
கனவாகிப்போன
சங்கதிகளெல்லாம்!

- காலம் அன்று உங்களுக்கு
வாசாகிப் போனது
அதுதான் இன்று பலருக்கு
பாலாகிப் போனது!

ஒருதுண்டுத் துணியும்,
ஒருசொட்டு தூக்கமும்
ஆடம்பர
தவங்களாகிப்போன
எமது சமகாலத்து
ஏழைகளுக்கு முன்
உங்கள் கற்பனைகள்
ஏளனம் செய்கின்றன!

கொஞ்சம்
என்னைப் பார்த்தீர்களா?
பாவம் நானின்று.
“ஒருதுண்டு வானமும்,
ஒருதுளி
என் தந்தையின் ஞாபகமும்
இருந்தால் போதும்
இந்த மண்ணுருண்டையை
மறந்து போவேனென்று”
பாடப் புறப்பட்ட
எனக்குப் போய்
ஒரு மாய சக்தி
வாய்ப்பூட்டு வேறு
போட்டிருப்பதை!

நெருப்பு வாசிகள்

என் கண்விழித்திரை,
நத்தைச் சுருள்,
வலது சோணையறை,
நாக்கு நரம்புகள், மூளை முடிச்சுகள்,
விந்துக் கலங்கள்....
இப்படியாய்
பட்டும் - படாமலும்
சின்னச்சின்ன அளவிலான
பெரியபெரிய எரிகாயங்கள்.

யார் எரித்தார்கள்? என்று
நீ கேட்க
இன்னாரென்று,
நான் சொல்ல
ஒருவர் இருவரா?

ஏன் எரித்தார்கள்? என்று
நீ கேட்க
இன்னெதெற்கென்று நான் சொல்ல
இதென்ன நீதிமன்றமா?

ஒருவன் ஒளித்துநின்று
எரித்தான்.
ஒருவன் ஓரமாய் நின்று
எரித்தான்.
ஒட்டிநின்று ஒருத்தி,
வெட்டிநின்று இன்னொருத்தி
என்ற றகுலே
அந்த நெருப்பைக் கிட்டாதே!

தாங்கள்
எரிக்கவில்லை என்பதை,
அவர்கள்
எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும்,
எந்தப் பள்ளிக்குள் புகுந்தாவது
சத்தியம் செய்து கொள்வார்கள்!

அதனால் சொல்கிறேன்,
 “நான் எரிந்திருக்கிறேன்.
 நான் எரிந்திருக்கிறேன்.
 அவ்வளவுதான்.
 மேற்கொண்டு என்னை
 எதுவும் கேட்காதே!”

நேற்று சபையில்
 நாங்கள்
 காயங்களைப் பற்றி
 பேசிக்கொண்டோம்.
 இல்லை, தப்பு தப்பு
 காயங்கள் பேசிக்கொண்டன.

ஒன்று முணுமுணுக்க,
 ஒன்று முனக,
 அடுத்தது முக்குச்சீற
 இப்படியாய்
 காயங்களே பேசிக்கொண்டன.

“வெளிநாட்டிலின்று
 70 சதவீதம் எரிந்தகாயங்களை
 சுகப்படுத்த
 சுகாதார வசதிகள்
 வந்து விட்டன.
 ஆனால், நம்நாட்டிலின்னும்
 40 சதவீதமே மெக்ஸிமம்.
 இருந்தாலும்,
 நம்மூர் வைத்தியர்கள்
 இருப்பதுடன் அல்லவா
 கைவிரித்து விடுகிறார்கள்”
 இப்படியாய் ஒரு
 விஞ்ஞான பட்டதாரிக்காயம்
 பேசி முடித்தது.

ஓரமாய் இருந்த
ஒரு காயம் சொன்னது,
“உங்களுக்கென்ன
ரியுஷன் வாத்தி நீங்கள்
கடல் கடந்து சென்றாவது
ஆத்திக்கொள்ளலாம்” என்று
ஏக்கத்துடன் முகம் சுளித்தது.

பதிலுக்கு பட்டதாரிக்காயம்,
“காயமல்ல கண்ணா நான்
கரிக்கட்டிடா!
கடல் கடந்தால் மட்டும்
தேறிவிடுவேனா என்ன?” இப்படி
விரக்தி மழையடித்தது.

அமைதியாக இருந்த
என்காயம்
நீண்ட பெருமூச்சொன்றுடன்
முணுமுணுக்கத் தொடங்கியது.
“உனக்காவது களிம்பு பூச
கரியாவது எஞ்சியிருந்தது.
• எனக்கு....?
அது கூட எரிந்து
ஆவியாகிப் போனதே!”

நீ நிவவு !

நீ வந்தால்,
இயற்கையும் இதயமும்
பொட்டு வைத்துக்கொள்ளும்.

நீ திரும்பினால்,
வானமும் முகமும்
கரி பூசிக்கொள்ளும்.

சூந்தல் கலைந்திருக்க,
கண்கள் சிவந்திருக்க
இயற்கை ஓடிவரும்
மேற்கிடம் முறையிட.

நெஞ்சு படபடக்க,
நேசம் பிசுபிசுக்க
இதயம் ஓடிவரும்
என்னிடம் குறையிட.

பூவின் மரணம்
அழகு.
இசையின் மரணம்
செவிடு.
அழகின் மரணம்
குருடு.
ஆயுதத்தின் மரணம்
மனிதம்!

அன்பின் மரணம்
ஆசை.
பண்பின் மரணம்
பெருமை.
பகையின் மரணம்
மறதி.
கடவுளின் மரணம்
நாத்திகம்!

ஏழ்மையின் மரணம்
சமத்துவம்.
கோழையின் மரணம்
பலஹீனம்.
அறிவின் மரணம்
அகங்காரம்.
அரசின் மரணம்
யுக விசாரணை!

கனவின் மரணம்
நிறைவு.
விளக்கின் மரணம்
விடியல்.
காதலின் மரணம்
முடிவிலி.
கற்பின் மரணம்
நிரூபணம்!

பாம்பின் மரணம்
விஷம்.
தவளையின் மரணம்
வாய்.
தலைவனின் மரணம்
வேஷம்.
கவிதையின் மரணம்
வரம்பு.
கவிஞனின் மரணம்
உடல்!

“ஒன்றில்
என்னை மாற்றுங்கள்
அன்றில்
அவர்களை மாற்றுங்கள்”

சுவர்க்கத்தில் கூட
முட்டாள்களோடு
சகவாசம் புரியமுடியாத
கவிஞன் ஒருத்தன்
தெய்வத்திடம் முறையிட்டான்.

இரண்டிற்கும் இணங்காத
இறைவனோடு
கடுமையாக முரண்பட்டுக்கொண்டு
சுவர்க்கத்தை விட்டு
கவிஞன் வெளியேறினான்.

ஆத்திரத்தை தள்ளிவைக்காத
கர்த்தர் கடைசியில்
கவிஞனை
நரகத்தோடு சேர்த்துவைத்தார்!

நாட்கள்
சில நகர்ந்தன.
நரகத்திற்கு ஒருமுறை
விஜயம் செய்த இறைவன்
ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டான்.

நரகம் சுவர்க்கமான
மாயத்தை அறிய
அவசரமாக
கமிஷன் ஒன்று போட்டான்.

இறுதியிலே கமிஷன்
அறிக்கையினை கையளித்தது.
ஆம்,
நரகத்தின்
சந்து பொந்தெல்லாம்
கவிதையெனும் வஸ்து
தெளிக் கப்பட்டிருக்கிறதென்று!

நான்
தவிச்ச வாயென்றும்,
நீ
தண்ணீர்க் குவளையென்றும்
நயம் வழிய வழிய
நமது நெருக்கத்தினை
ஒருகாலத்தில்
ஓதித் தள்ளியவளே....

இப்போது நானென்ன
தொலைக்காட்சிப்பெட்டியா?
என்னிலிருந்து நீ
தூரமாகி இருக்கிறாய்.

ஒருமிச்சவள் நீ.
நானைக்கு என்னை
சூரியனாகக்கூட மாற்றலாம்.
பழைய காதலி
என்னை
நிலவாக்கிய மாதிரி!

பயங்கரவாதமும் அவசரகாலச் சட்டமும்

ஒன்று
காலைப்பிடித்து கசக்கிறது.
இன்னொன்று
உள்ளங்கையை உரசித்தள்ளியது.
இப்படியாய்
ஒன்பது கோள்களும்
வந்து நின்று
வைத்தியம் பார்த்தன!

இரவெல்லாம் சூரியன்
படாத பாடில்லை.
யார் கண் பட்டதோ,
என்ன பலாயை
திண்டு தீர்த்ததோ
பயங்கரக் குளிர்.

பூமி தனது
போர்வையை விலக்கி
சாட்டுக்கு கெட்டியாக
போர்த்திக்கொண்டது.

சந்திரனின் மேலே
சூரியனைப் போட்டு
விஷயம் விளங்காமல்
உருட்டி உருட்டியெடுத்தார்கள்.

நட்சத்திரங்கள் வந்து
நாடி பிடித்துப் பார்த்தன
பால் வீதிகளும்
வந்து நின்று
பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டன.

சேச்சே....

குளிர்

தீர்ந்த பாடில்லை.

ஏழாவது வானத்திலிருந்து

ஒரு விஞ்ஞானி வந்தான்.

சூரியனின் காதுக்குள்

ஏதேதோ குசுகுசுத்தான்.

இலங்கையில் இருந்து

ஒரு மனிதன்

எழுமாறாக கொண்டு வரப்பட்டான்.

பின் அவன்

சூரியனோடு கொஞ்ச நேரம்

எதையெதையோ

முறையிடத் தொடங்கினான்.

“விலகுங்கள் விலகுங்கள்....!

காத்துப்பட்டீடும்.

சூரியனுக்கு இப்போது

வியர்த்துக் கொட்டுது!”

கறப்பு இலக்கியம்

மல சொம்பா மாமிமக
மறுக்காம ஒனக்காக.
அவநெலநெனச்சி வாடுறத
கேளாயோ ராசாவே.

படம்போட்டு வச்சிருந்தன்
ஒங்கமுகம் ராசாவே.
குடம்போட்ட வெளக்காச்சே
என்ன செய்வேன் என்புருஷா.

எடம்பாத்து வச்சிருந்தன்
நூறுநாம கதச்சிருக்க.
தடம்பதிச்சி போனதையா
தலையெழுத்து முன்னாலே.

தாய்மாமன் தவமிருந்து
வரமாக வந்துதித்த
என்ர வாஷிட்டி மச்சானே,
நீ சிற்றி போன கத
நீங்குமா? நெலபெறுமா?

நீ சித்தி ஆவதுக்கு
நான் சுத்தி வந்த பள்ளி
ஆர் சுத்தி வந்திருப்பா?

நீ முத்தி எனல் தெருவாய்
எண்டுநாண்டா நெனச்சிருந்தன்.
ஆர்குத்தி அரிசாக
ஆசப்பட்டாய் அத்தானே?

வேலகெடச்ச ஒங்க
வெசகளம் தெரிஞ்சோண்ணே
என்ர மாலைய வித்தெலவா
மணிக்கூடு வாங்கி வந்தன்?

மாமன் மகன் ஒங்களுக்கு
முத்திப்பு முடிஞ்சு கத
அன்று நான் கேட்டொண்ணே
விக்க ஒண்டுமில்லாம
விம்மி விம்மி அமுதேனே.

“நீதாண்டி கறுப்பழகி”
எப்பவோ நீங்க
பாராட்டுத் தந்தயளே?
பரிசாகத் தாறுதுக்கு
என்ர கற்பைத்தான் ஐயா
கடசிவர காத்து வந்தன்!
இன்னொரு சிறுக்கிய நீ
கறுப்பழகி எண்டு
கைப்பிடிச்சி வந்தப்போதான்

நான் வெள்ளயெண்டு
தெரிஞ்சு கொண்டன்.
வெகுளியெண்டு புரிஞ்சு கொண்டன்!

“காசி பணம் அழகிதெல்லாம்
அறவே இல்லாட்டியும்,
ஆங்கிலம் பேசக்கொஞ்சம்
அறிவிருக்க வேணாமா”
அறிவிச்சீங்க நீங்க மச்சான்
மவுத்தாகி
மண்ணுக்க வெச்சாலும்
ஆறுமா இல்ல இது
அகலுமா ராசாவே.

மல சொம்பா மாமிமக
மறுக்காம ஒனக்காக.
அவ நெலநெனச்சி வாடுறத
கேளாயோ ராசாவே.

நம்ம காதலுக்கு அடையாளமா
நீங்க கைமாறின மோதுரத்த
ஒங்குட காதலிக்கி கவலையோட
கழுத்தித்தந்தன் காணல்லியா?

மெத்தையிலே படுத்தபடி
 இவ காலாட்ட தாலாட்ட
 கனவு கண்ட அம்பட்டையும்
 ஒங்குட கலியாணத்திலே வெச்சி
 மாவாட்டி மகிழ்ந்தேனே.

கட்டில்ல படுத்துறுண்டு
 பாய்நலக்க வேண்டியவ
 ஒங்குட கலியாணத்திலே நிண்டு
 கூறப்பாய் கழுவினனே
 காணல்லெயா ராசாவே?

நீ எனக்கு
 ஓரமில்ல ராசாவே
 ஈரமில்ல எங்கிட்டத்தான்
 நான் தாரமாவென் எப்படியோ?

சாதிசனம் ஒனப்பாத்து
 மூக்கில வெரல் வெக்கிறத
 முந்தியெல்லாம் பாக்க
 முழுசா ஆசப்பட்டன்.
 ஊருசனம் எனப்பாத்து
 மூக்கிக்கு மேலே வெக்கிறப்போ
 முழுசா ஒனப்பாக்க
 முடியாது ஏம்புருஷா.

ஓலகம் ஒனக்கு ஒரு
 செலவெக்கும் எண்டுதாண்டா
 இந்த செல்லமக நெனச்சிருந்தா.
 அதச் செல்லாம மறச்சிருந்தா.
 செல்லாத பணத்தாலே
 வெலவெச்ச மாயத்தநான்
 எங்க போய்ச் செல்லுவங்கா!

குத்தங்கொற ஒம்மேலே
 ஒண்டுமில்ல ராசாவே.
 விதிமுத்தா சதியதனால்
 பலியாச்சி றோசாவே.

முப்பதோட என்ற
 வாழ்கை முடிஞ்சாச்சி.
 ஏமாத்தம் எனக்கினிமேல்
 எள்ளளவும் இல்ல தங்கம்.

காலம் வரும் அந்த
 நாயன நான் சந்திப்பென்.
 நாக்கப் புழுங்கிற மாதிரி
 நூலுவாத்த கேக்காம,
 நரகத்துக்கோ சொவனத்துக்கோ
 நான் போகப் போறதில்ல!

சத்தியமா அதுவரைக்கும்
 அறவாப்போன இந்த துனியா
 இனி எனக்கு
 ஹறாம் மச்சான்
 ஹறாம் மச்சான்!

துனியா	-	உலகம்
ஹறாம்	-	விலக்கப்பட்டவை
ஹறவாப்போன	-	நாசமாய்ப்போதல்

அழகியும் முடவனும்

நானென்ன
க.பாவா....
எனைச் சுற்றி ஏன்
வலம் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்?

நானென்ன
பேத்தே கேக்கா....
என்னில் ஏன்
இத்தனை வெட்டுகள்?

பெருமைக்காரன்

தொபுவன் வானத்தை
தரிக்காதவன் பூமியில்

சத்தியமீது சாத்தியம்

கண்கள்

தோண்டப்படுகிறபோது,
பிறவிக் குருடர்களுக்கும்
சமத்துவ ஒளி கிடைக்கிறது!

கைகள்

கட்டப்படுவதனால்,
நிரந்தரக் கூலிகள்
வாள் விழுங்கிகள்!

உணர்ச்சிகள்

ஒடுக்கப்படும் போது,
அடிமைகளுக்கும்
சமூக அந்தஸ்து!

நிரபராதிகள்

சிறையிடப்படும் போது,
குற்றவாளிகளுக்கு
தேசியப்பட்டியல்!

அறிவுக்கு

முடிச்சு விழும்போது,
முட்டாள்களுக்கும்
தலைமைத்துவம்!

மதங்கள்

மறுக்கப்படுகிற போது,
நாத்திகர்களுக்கு
நோபல் பரிசு!

உணர்வுகள்

எரிக்கப்படும் போது
பிணங்களுக்குக் கூட
வாக்குரிமை!

சுவாசங்களுக்கு
காலக்கெடு தரப்படும் போது,
தூக்குக்கைதிகள்
வண்ணையாளர்கள்!

கற்புகள்
சூறையாடப்படும் போது,
வேசிகளுக்கும்
கண்ணகி விருது!

சொத்துக்கள்
சுவீகரிக்கப்படும் போது,
ஏழைகளுக்கு
வருமான வரி!

புரட்சிகள்
வெடிக்கிற போது,
செருப்புகளுக்கும்
சிம்மாசனம்!

மரபுகள்
மாற்றப்படுகிற போது,
குத்துவிளக்குகள்
ஏலத்தில்!

சந்திர சீதையின்
மந்திர மானுக்காக
இந்திர ராமன்
பயணமாகிறான்.

மொழியெனும் சிலுவையில்
ஒளியெனும் வார்த்தை
அறையப்படும் போது
உயிர்த்தெழும் எதிர்ச்சொல்.

“பகலின் விடிவு” எனும்
வாக்கிய முடிவுக்கு
சந்திரனின் முழுமாத்திரை.

இரவின்
பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம்
நட்சத்திர மெழுகுதிரிகளுடன்.

விட்டில்களே
விளக்கை அணைக்கும்
வித்தியாச விவகாரம்!

கண்கள்
குருடான பிறகு
கவர்ச்சிக்கண்ணாடிகளுக்கு
இங்கு
தெரிவு நடக்கிறது
தெரியுமா?

கைகளில்
விலங்குகள் என்றாலும்,
நகங்களில் பூசுவதற்கு
மை சேகரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!

கால்கள்
கட்டப்பட்டிருந்தாலும்,
சப்பாத்து அணிவதிலேயே
இவர்களுக்கு
சம்மதம் என்றும்!

மதங்கள்
தடைசெய்யப்பட்டாலும்,
நாத்திகர்களை தண்டிப்பதில்
இன்னும் இவர்கள்
முண்டியடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்!

உதடுகளில்
வாய்ப்பூட்டு.
பேச்சுப் போட்டிகளில்
பரிசு பெற
ஆயத்தங்கள் நடக்கின்றன!

இருப்பது
சிறையில் என்றாலும்,
அதனையும்
சீதனமாய்ப் பெறுவதில்
ஆனந்தம் இவர்களுக்கு!

முச்சுக்களுக்கு
 தவணைமுறை என்றாலும்,
 இவர்கள்
 பேச்சுக்கள் மட்டும்
 ஆங்கிலத்திலேயே நடக்கிறது!

சிறையில் இருந்தவாறு
 ஒரு தூக்குக்கைதி
 கேட்கிறான்.....
 நான் எண்ணுவதற்கு
 நாட்கள் இருக்கிறன,
 கம்பியாவது இருக்கிறன.
 இவர்கள் எண்ணுவதற்கு?
 இவர்களை எண்ணுவதற்கு?

2 பன்னியாசம்

பயங்கரவாதிகள்.
அவர்கள் உற்பத்திசெய்த
அகதிகள்.
பட்டதாரிகள்.
வேலையற்றோர்.
இலங்கை சனத்தொகை
இனமாகத் தந்த
முட்டாள்கள்....

இப்படியிப்படி
எத்தனை எத்தனையோ
எண்ணுவதற்கிருக்கிறது.

அத்தனையையும்
நீ எண்ணி
முடித்துவிட்டாயா?

அதோ
நட்சத்திரமிருக்கிறது.
இதோ
மண்ணிருக்கிறது.
முயற்சிசெய்!

ஓ....
முடித்து விட்டாயா?
நீ
முடித்து விட்டாயா?

எங்கே கொஞ்சம்
உன்னை
எண்ணிப்பார்!

தேற்றம்

நல்ல வேளை
என்னை நீ
காதலிக்காதது.
உனக்கு எய்ட்ஸ் போ!

நிலைமை

முன்பு வெற்றிடங்களை
பதவிகள் நிரப்பின.
இப்போது
காற்றுத்தான் நிரப்புகிறது!

காதல் வைப்பு

பெண்ணென்ற வங்கியிலே
காதலெனும்
கணக்குத் திறக்க
வார்த்தைகளை மட்டும்
வைப்புச்செய்தால்
போதுமென்றான்
ஒரு முட்டாள்!

இப்போதுதான் தெரிகிறது
வைப்பிலிட வேண்டியது
வார்த்தைகளை மட்டுமல்ல
வாலிபத்தையும்
சேர்த்து என்று!

நான் இப்போது
எழுதிக் கொண்டிருக்கும்
ஓலைகள்
திருப்பப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது
கணக்கில்
பணமில்லை என்றல்ல,
காதலிக்க மனமில்லையென்று!

பொறு பெண்ணே
நானை நான்
அனுப்பப்போவது
காசோலையல்ல,
கணக்கை மாற்றுவதற்கான
புதிய வேலை.

பயப்படாதே
நிலையான வைப்புத்தான்!

சேதாரம்
என்
கையை கடிக்கட்டும்.

சோத்தி கழித்ததில்
என்
வைரமும் சேர்ந்து
புறவெட்டுக்களாகட்டும்.

இரண்டு கைகளும்
வலிக்க வலிக்க
அறுமணையிலே வைத்து
நன்றாக செதிலடிக்கிறேன்.

இப்படியாய்.....
இன்னும் நான்
என்னென்னவோ செய்ய.
ம்ஹும்
அவள் அசல் போகவில்லையே!

“சிற்றாரான். சிற்றலியன்
ஆத்துப்பூமி
ஓட்டைத்தோணி.....”
இந்த நான்குடனும் இனி
அவளையும் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்!

ஜன்னல் அசவுக்குள்
அகப்பட்ட
ஒரு பல்லியைப்போல்
இன்று என்
நம்பிக்கைகள்.

அடியே!

என் மாஜிக்காதலியே....

உன்னை விசாரித்த போதுதான்

தெரிய வருகிறது.

நீ எனக்குமட்டுமல்ல

மாஜிக்காதலியென்று.

இன்றுவரை

உன் திருமண அழைப்பிதழ்,

என் டயரிக்குள்

நாறிப்போய்க் கிடக்கிறது.

அவசரமாய் எனக்கு ஒரு

"ஹோபோ" சக்கிலியன் வேண்டும்!

கூர்ப்படைந்த வீரல்

எச்சரிப்பதற்கு முதலில்
விரல் நீண்டது.

அடுத்து அதன் உள்ளே
பிரம்பு திணிக்கப்பட்டது.

பின்பு அதன் இருக்கில்
கத்தி முளைத்தது.

கால மாற்றத்தில்
விரல் நுனியில் துப்பாக்கி.

இப்போது எச்சரிக்க
டயர் இருக்கிறது!

நாளை எச்சரிக்க
நகக் கணுவில்
என்னென்ன குதறத்தோ!

வாழ்க்கையொரு பலாப்பழம்

பார்த்தால் வெளியே
பல்லிருக்கும் முள்ளிருக்கும்.
வெட்டினால் உள்ளே
பழமிருக்கும் மணமிருக்கும்.

ஆச்சரியம், அதிஷ்டம்
ஆனந்தம், அழகை
ஆக்கம், அழிவு
அத்தனையும் அமைந்திருக்கும்.

காயிருக்கும், ஒருவருக்கு
கனியிருக்கும்.
சுழையிருக்கும், ஒருவருக்கு
விதையிருக்கும்.

கூளன் என்றும்,
வருக்கை என்றும்
பெரிது, பொடியென்றும்
அதிஷ்டத்துக்கேற்ப
பழங்கள் அணையும்.

பிஞ்சில் ஆய்ந்து
சாக்கிலே கட்டி
அடித்துக் கனியவைத்த
பழங்கள் உண்டு.

முத்தலாப் பார்த்து
அவதிக்கு பறித்தெடுத்து
புகைமூட்டி
இலாபம் கண்ட
பழங்கள் உண்டு.

உரமிட்டு சீர்செய்து
கண்விழித்து
காவல் செய்து
பழுதாகி விழுந்த
பழங்கள் எத்தனையோ.

கேட்பார் பார்ப்பாரற்று
தான் படுவானாக
காய்த்துச் சொரியும்
கனிகள் எத்தனையோ.

யாழ்ப்பாணம், மலைநாடு
கரையோரம் இப்படியாக
பிரதேசவாதம் பேசும்
கனிகளும் இருக்கின்றன.

வருக்கை என்றெண்ணி
கூளனிலே விழுந்த
சோக நிலைகள் எம்மில்
எத்தனையோ பேருக்கு.

கூளனுக்கு
பணம் கொடுத்து
வருக்கை வாங்கிவந்து
வாய்பிளந்தவர்கள் எத்தனையோ.

நாளை நாளையென்று
காலத்தை கடத்தியதால்
அவிந்து கொட்டிய
அனுபவங்களும் இருக்கின்றன.

சுழைக்காக பழம் வாங்கி
கொட்டை அவிப்பதுண்டு.
கொட்டைக்கு
பழம் வாங்கி
கொட்டாவி விட்டதுமுண்டு.

பழம் வெட்டும் அவசரத்தில்
விரலை வெட்டிய
சம்பவங்கள் உண்டு.
விரல் வெட்டியது தெரியாமல்
பழம் வெட்டிய
கதைகளுமுண்டு.

பழம் தின்ன
பாய் போட்டு
படுத்தறங்கியதுமுண்டு.
கறியாக்க காய்வெட்டி
பழம் தின்றதுமுண்டு.

வயிறுமுட்ட உண்டு
வசதியா தூங்கியதுண்டு.
வயிற்றுவலி தாங்காமல்
வாட்டில் படுத்ததுமுண்டு.

பணத்தை வைத்து
பழம் வாங்கியதுமுண்டு.
மனத்தை வைத்து
பழம் வாங்கியதுமுண்டு.

அளவைச்சுட்டி
பழங்கள் வாங்குவதுண்டு.
வளவை வெட்டி
பழத்தை மூடுவதுமுண்டு.

மணத்தில் மயங்கி
மடுபட்ட கூட்டம்
ஏராளம் ஏராளம்!

அளவில் மயங்கி
மல்லார்ந்த கூட்டம்
அதைவிட ஏராளம்!

பழத்தைப்பற்றி அறிந்திருந்தும்
வாங்க வசதியின்றி
வாயூறும் கூட்டம்
எத்தனையோ.

வாங்கிக் கொண்டு வர
கௌரவம் பார்த்ததால்,
வாய்க்கு ருஷியாகாத
பழங்கள் இன்னுமெத்தனையோ.

பங்கிடப் போதாமல்
வாய்பார்த்து
மனம் நிறைந்த
பெருந்தகைகள் எத்தனையோ.

கனியும் வரை
ஆட்காவல் பார்த்திருந்து
பறவை, அணிலுக்கு
தின்னக் கொடுத்த
தோட்டக்காரர்கள் எத்தனையோ.

சுழையென்று எண்ணி
சிலர்
வைக்கோலை
தின்றதுண்டு.

வைக்கோலும்
சிலருக்கு
சுழைபோல இருந்ததுண்டு!

யாரோ கொட்டையிட
யாரோ
பழம் பறித்ததுண்டு!

யார் யாரோ
பழம் சுமக்க
எவரெவரோ
கனி உண்டதுண்டு!

எவனோ
பழம் தின்ன
எவனோ
கோது சுமந்ததுண்டு!

யாரோ
பழம் வெட்ட
யாரோ
பசியாறியதுண்டு!

யாராரோ
பழம் வாங்க
எவனெவனோ
பரிமாறியதுண்டு!

பிசினுக்குப் பயந்து
பழத்தை
தொடாதவனும் உண்டு.

விலைக்குப் பயந்து
பழக்கடைக்கே
போகாதவனும் உண்டு.

பழம் விற்று
பணம் பெற்ற
முதலாளிகள் உண்டு.

பழம் விற்று
வளம் கெட்டு
தொழிலாளியாவதும் உண்டு!

பார்த்தால் வெளியே
பல்லிருக்கும் முள்ளிருக்கும்.
வெட்டினால் உள்ளே
பழமிருக்கும் மணமிருக்கும்.

ஆச்சரியம், அதிஷ்டம்
ஆனந்தம், அழகை
ஆக்கம், அழிவு
அத்தனையும் அமைந்திருக்கும்.

“அல்லறிய பள்ளியறிய,
பீசபீல்அவுலியாட கவுத்தறிய,
நாக்கை நீட்டி நான்
புள்ளடி போட்டோமா?
வொல்லாஹி வொல்லாஹி”

இப்படியாய் நீ
எத்தனை தடவைகள் வேண்டுமானலும்
சத்தியம் செய்துகொள்ளலாம்,
உன்னால் நான்
நேசிக்கப்படுவதாக.

என் அனுதாபத்துக்குரியவர்களின்
பொறாமைகளையும்,
புகைச்சலையும் விடவா
உண்மையாகி விடும்
உன் காதல்?

வாழவைக்க வக்கில்லாத
வாழ்த்துக்களை விட
வீழவைக்க சக்தியுள்ள
சாபத்தினை நான்
நேசிக்கின்றேன்!

புலன்களுக்கு புலப்படாதவைகளில்
நம்பிக்கை கொள்வதைவிட,
என் புலன்களுக்கு
தோற்றமளிப்பவைகளில் நான்
ஏமாந்து போகிறேன்!

இப்போது எனக்கிருக்கும்
எதிர்ப்பினை பார்க்கிறபோது,
அடுத்த பொதுத்தேர்தலில்
நான் தைரியமாக
போட்டியிடலாம்போல் தோணுகிறது!

ஒருகாலத்தில் நான்
 மனிதர்களுக்காக அலைந்தேன்.
 பின்னர்
 மனிதனாக அலைந்தேன்.
 இப்போது
 மனிதர்களைத்தேடி அலைகிறேன்.

என்னை நேசிப்பதாக
 உரத்துச் சொல்லிக்கொள்பவளே....
 பேசாமல் வழிவிடு
 என் தேடலை
 குனியமாக்கிவிடாதே!

நாளைய வரலாறு
 பக்கச்சார்பில்லாமல்
 உன்னை தூக்கிப்பிடித்தால்,
 உன்
 பலத்தின் காலில் விழுந்து
 என் பலஹீனம்
 மண்டியிட்டும்.

அதுவரைக்கும் என்
 பகுத்தறிவின் பாதணி
 இந்த பிரபஞ்சத்தின் மேலே
 அழுத்தமாக நடக்கட்டும்!

உன்

உடையில் அண்டை.
கவனிக்கவில்லை நான்,
உனது உள்ளத்தில் கந்தை
கவனித்தேன்!

உனது

முகம் கறுப்பு.
கவனிக்கவில்லை நான்,
உன் முகமுடி வெள்ளை
கவனித்தேன்!

உனக்கு

பற்கள் இல்லை.
கவனிக்கவில்லை நான்,
நகங்கள் உண்டு
கவனித்தேன்!

உன்

பலஹீனம் செக்ஸ்.
கவனிக்கவில்லை நான்,
உனது பலம் மறதி
கவனித்தேன்!

உனது

பின்னணி சகதி.
கவனிக்கவில்லை நான்,
உன் லட்சியம் துரோகம்
கவனித்தேன்! கவனித்தேன்!

வாக்ருமூலம்

ஒரு முனிவனைப்போல
அவள்
முழுவதும் துறந்தாள்.
ஒவ்வொரு அயோக்கியனும்
முனிவனானான்!

காதல் கோயில்

ஆண்கள் பக்தர்கள்.
பெண்கள் தெய்வங்கள்!

அம்மி மிதக்குது
அரசிலை தாமுது
தெரியுமா உனக்கு?

தும்பி மிரிச்சி
தும்பிக்கை யானை
செத்துக்கிடக்குது
தெரியுமோ தம்பி?

பாதங்கள் இருக்க
பாதைகள் நடக்கும்
புதினங்கள் தெரியுமா?

விசிறிகள் இருக்க
தலைகள் வீசும்
சங்கதி தெரியுமோ?

பச்சத்தண்ணீரில்
பலகாரம் சுடும்
பவித்திரம் தெரியுமா?

பழஞ்சோறு இங்கே
சுட்டுத் தீய்க்குது
தெரியுமோ உனக்கு?

முழங்காலுக்கும்
மொட்டைத் தலைக்கும்
முடிச்சுகள் போடும்
முஸ்பாத்தி தெரியுமா?

நகங்கள் இருக்க
விரல்கள் முதுகுசொறியும்
வித்தகம் தெரியுமோ?

பாவம்
நேற்று ஒரு யோக்கியன்,
புதுமைசெய்ய புறப்பட்டு
நெருப்புக்கொள்ளியால்
தலையை சொறிந்து கொண்டான்!

மனிதன்

மகிழ்ச்சியை
மரணத்திலிருந்து தொடங்குவன்.

நிழலில்லாதவன்!

காய்ந்து, கருகி
எரிந்து.
கரியாகி, சாம்பலாகி
காற்றாகி
மாயமாய்ப் போனது
என் நிழல்!

எங்கே அவன் சாஜஹான்....
உன் வாளைத்தா!
இங்கு
வெட்டப்படவேண்டிய கரங்கள்
ஏராளம் உள்ளன.

நாளைக்கு
உன் தாஜ்மஹால் போல்
நிழலில்லாமல் என்மாதிரி
இன்னொரு உலக அதிசயத்தை
இவர்கள் உருவாக்கக்கூடும்!

உன் அவதாரம்
இந்த
இருண்ட உலகிற்கு
இரண்டாவது
சூரியனென்று நீ
பிரகடனம் செய்தாய்.

உன் வாழ்க்கைக்கு முன்
வேதநூல்கள்
வெறும்
வரிவடிவங்களே என
நீ இறுமாந்தாய்.

உன் சாதனைகள்
கின்னஸ் புத்தகத்துக்குக்கூட
ஒரு கனதியினை
உண்டு பண்ணுமென
பிரஸ்தாபித்தாய்.

உன்னை
விளங்கிக் கொள்ள
அடிப்படைத் தகுதிதான்
கலாநிதிப்பட்டம் என்றாய்.

நாளைய
உன் மரணம்
சர்வ உலகிற்கும்
ஒரு கரிநாள் என்றாய்.

இன்னும் நீ
என்னவோ எல்லாம்
சொல்லிக் கொண்டு
பீத்தித் திரிந்தாய்
ஒரு பித்தனைப்போல.

நீ பற்றிய
 உனது உயர்வான
 மதிப்பீட்டு புள்ளியிலிருந்து
 மூக்குப்பீ அளவு கூட
 உனை நான் ஒருபோதும்
 தரம் குறைத்துப் பார்த்தவனில்லை.

நேற்று நீ
 ஒரு சபையில்
 இனவாதம் பேசியிருக்கிறாய்.
 ஏதேதோ ஏசியிருக்கிறாய்.

மன்னித்துக்கொள்
 மாபெரும் மகானே....
 இனி உன்முன்
 என்னால் வரமுடியாது.
 ஒரு பூதக்கண்ணாடி இல்லாமல்!

நூற்றாண்டுகளுக்கு அப்பால்

குரான், பைபிள்
கீதை, திரிபீடகம்
சுவடிகள் கூடத்தில்
சேர்த்து வைக்கப்படும்.

மருதி, கோயில்கள்
பன்சலை, சர்ச்சில்கள்.
தேசிய சின்னங்களாக
பாதுகாக்கப்படும்.

துப்பாக்கி, ரவைகள்
வெடிகுண்டு, ஏவுகணைகள்
சத்தியமாய் அவர்கள்
நூதனசாலையின்
கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள்.

அப்போது,
நீயில்லை, நானில்லை.
மனிதர்கள் இருப்பார்கள்!

ஆட்சி ஒன்று இருக்கும்,
அரசாங்கம் இருக்காது.

வயிறுகள் இருக்கும்,
வறுமை இருக்காது.

பணிகள் இருக்கும்,
பதவிகள் இருக்காது.

தனிமனித மரணம்
அன்றைய
தலைப்புச் செய்தியாக வரும்.

ஒரு பூமரத்தின் புஷ்பிப்பு
அன்றைய
தேசிய செய்தியாகும்.

பொய், களவு
கொலை, லஞ்சம்
உதாரண விளக்கங்களுடன்
அவர்கள்
பாடப்புத்தகத்தில் இடம்பெறும்.

நோய், வறுமை
தோல்வி, மடமை
இந்த நான்கு சொற்களையும்
அகராதி தொடக்கம்
பெயர்ப்பலகை ஈறாக
தேடித்தேடி அழிப்பார்கள்!

சுதந்திரம் என்ற சொல்
அவர்கள் தேசிய கீதமாகும்!

ஆம் என்ற சொல்
அவர்கள் மொழியின்
அகரமாக வரும்!

இல்லை என்பது
அவர்களுக்கு
கடவுளுடன் தீர்ந்து போகும்!

அப்போது
நீயில்லை, நானில்லை
மனிதர்கள் இருப்பார்கள்!

வகுப்பறை இருக்கும்,
மாணவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

நூலகம் இருக்கும்,
நூல்கள் இருக்கமாட்டாது.

யுத்தம் இருக்கும்,
அதில் ரத்தமிருக்காது!

தேசப்படம் இருக்கும்,
தேசங்கள் இருக்காது.

புலமை இருக்கும்,
வறுமை இருக்காது!

கவிதை இருக்கும்,
ஒரு காயம் இருக்காது!

அப்போது
நீயில்லை, நானில்லை
மனிதர்கள் இருப்பார்கள்!

அரசியல் பேசுவன்,
சமயம் பேசியவன்,
சோம்பேறி
இவர்கள் மூவரும்
காணுமிடத்தில் கைதுசெய்யப்படுவார்கள்!

காதல், காருண்யம்
அறிவு, சமாதானம்
இவை நான்கும் சேர்ந்து
ஒரு கலாசாரமாக காக்கப்படும்.

கோளுக்குக்கோள்
ஆசனங்கள் ஒதுக்குவதில்,
நாட்டின்
தேசியவருமானம் பேணப்படும்.

நம் முகங்களை
 முகமுடி செய்தணிவதில்,
 அன்றைய குழந்தைகளின்
 ஓய்வு நேரம் கழியும்.

ஒரு பிரஜைக்கு
 வீட்டுடன் ஒரு நூலகம்,
 ஒருத்தனுக்கு ஒரு மியூசியம்
 பிறப்புரிமையாக்கப்படும்!

நமதின்றைய கலாசாரம்
 அவர்களின்
 நகைச்சுவை நூலாகி
 மலிவுப் பதிப்புகளாகும்!

குடிபானங்கள்
 சாப்பாட்டு மேசையின்
 உப்புத்தட்டின்
 இடத்தைப் பிடிக்கும்!

ஓர் ஆண்டுக்குத் தேவையான
 வானிலை அறிவிப்பு
 டயரிகளுடன்
 அச்சிடப்படும்!

அப்போது
 நீயில்லை, நானில்லை
 மனிதர்கள் இருப்பார்கள்!
 மனிதர்கள் இருப்பார்கள்!

அவர்கள்,
 ஹோமோ சப்பியன்ஸ் பீஸ்புலாரியா.
 ஹோமோ சப்பியன்ஸ் ஹைபர்பீசியா.

மாடுகளுக்கும்
கடும் தீனிதான்.

அச்சகத்தில்
சரியான அடிபிடியும் ஆச்சினையும்.
ஒரு நூறுபக்க டம்மியை
கட்டிவாங்க முடியாத அளவுக்கு.

சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம்....
இப்படியாக
ஈஸ்மென் கலர்களில்
நோட்டிஸிக் கும்பம்.

பந்தல்க்கால் நாட்டி,
உண்டியல் குலுக்கி,
சந்தியெல்லாம் தர்க்கித்து,
வீடுவீடாய் நடக்கும்.

தோரணம், மாலைகள்,
லவுஸ்பீக்கர், வெடித்தட்டு
குரவை, கையடி, விசிலுமாக
புள் அடார்.

முக்காடு போட்டு
இரப்புக் கேட்கும் பொண்டுகளும்,
சலாம்வரிசை போட்டு
வேட்பாளரை மேடைக்கு
தூக்கிச் செல்லும் ஆண்களுமாய்
ஊரே திமிதிமிப்பு.

பாலம், பாடசாலை, கக்கூஸி,
கல்றோட்டு ஊடாக,
ஊரெல்லையில் வந்துனின்று,
எம்.பியும் வேண்டி
வாக்குறுதி வாய்ப்பாடு
தேனும் பாகும்
போட்டிபோட்டு ஒழுக
மேற்படியார்கள் தொண்டை முக்கும்.

பீக்கை இலையெடுத்து
 சின்னிவிரல் அழித்து
 பீத்தோல் பிஞ்சி ரத்தம்வர
 கடைசாவது கள்ள ஓட்டை
 இட்டாலத்தான் இந்த
 ஊரானுக்கு உஷிர் தகையும்.

ராவைக்கு ஊர்முழுக்க
 மயான அமைதிபெறும்.
 அடிக்கொரு தரம்
 பொலீஸ்தோவர் ரோந்து போகும்.
 ஆனாலும் இரண்டொரு
 பட்டாசுச் சத்தம் கேட்கும்.

கச்சான்கொட்டை வறுத்து
 அல்லது
 எசுவேதும் வாங்கிவைத்து
 ராச்சோறு தின்னாமல்
 முதலிரவுக்காரனும்
 வீட்டுத் திண்ணைக்கு வருவான்.

புறவளவுக்குள்ளாலே போய்
 பொதுவேலிக் கம்பி உயர்த்தி
 வழியொன்று ஏற்பாடாகும்.
 ராவைக்கு முழுக்க
 ரேடியோவில் முடிவுகேட்க.

காலை ஆறுமணியோடு
 ஊரடங்குச்சட்டம் தளர்த்தப்படும்.
 அங்குமிங்கும்
 நாலு முணுபேராய்
 வாடிய முகத்தோடு குசுகுசுத்து நிற்பார்கள்.

அடுத்தநாள் ஊருக்குள்ளே
 காசு அறவிடப்படும்.
 "தேர்தல் மோசடியாம்"
 வழக்குவைக்க என்று சொல்லி

NF 35988

2013
PUBLIC LIBRARY
COLUMBO
MADRAS

றுகாவின கவித்துவப் பலம் அகண்ட
 மனிதாய உணர்வும், நுண்ணிதான தொட்டார்
 கருங்கி அவதானிப்புத் திறனும் தான். இவை
 இரண்டும் இணைகிற பொழுது அற்புதமான
 கவிதைகள், கவிதை வரிகள் கிளம்புகின்றன.

”

பேராசிரியர். கா. சிவக்தம்பி.

“

அக்கரைப் பற்றின் இளம் இலக்கிய
 கர்த்தாக்களுள் றூகா முக்கிய மானவர்.
 ஆற்றலும் திறமையும் மிக்கவர். அக்கரைப்
 பற்றுத் தமிழ் மணம் அவர் கவிதைகளில்
 எங்கும் ஜொலிக்கின்றதென பலரும் பெரு
 மைப்பட்டுப் பேசியதை நான் காதாரக்கேட்டு
 உவகை உற்றிருக்கின்றேன். அவரது கவிதைத்
 தொகுதியை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்
 கழகம் அதன் முதற் பிரகரமாக கொணர்
 வதில் பெருமையடைகிறது.

”

உப-வேந்தர். எம்.எல்.ஏ. காதர்.

கவிஞர் மு. றூகா

மேதும்
 வரலும்

